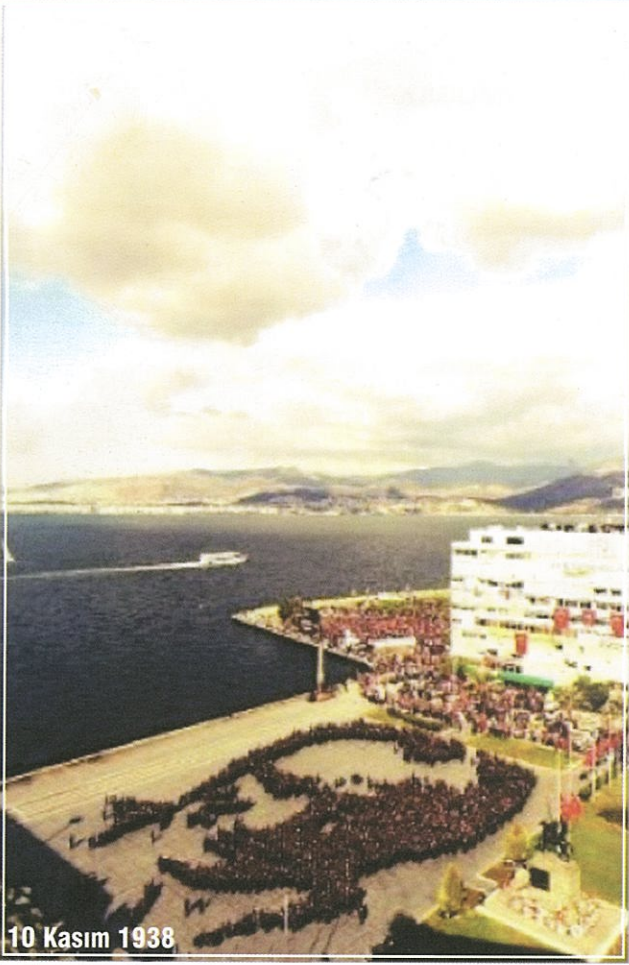

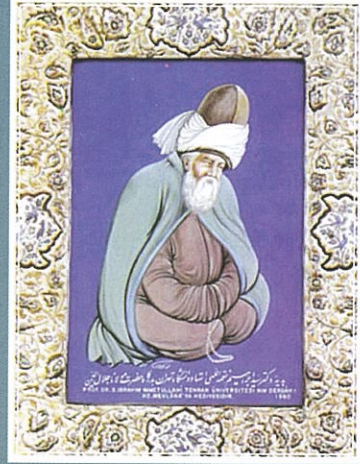
ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

**Gelecek gençlerin,
gençler ise
öğretmenlerin
eseridir.**

K. Atatürk

3 Aralık
Dünya
Engelliler
Günü

e-mail: ankaraagindernek@gmail.com
web sitemiz: <http://ankaraagindernegi.org>

KASIM - ARALIK 2012

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Yayınıdır
Kasım-Aralık 2012 Yıl:27 Sayı: 251-252
Baskı Tarihi: 04/01/2013

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Sahibi

Ahmet ÇETİN

Genel Yayın Yönetmeni
Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Mustafa Kamil ATEŞ

Yazı Kurulu
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU-Samettin AKBAŞ-Alper BİLGİN

Ahmet DEMİRKOL-Mehmet UĞUR
İletişim: **Ömer ÖZTÜRK**

Yönetim Merkezi:
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA Tel: 0 312 426 75 90
Faks: 0 312 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi
IBAN No: TR59 0001 0004 7139 7751 6850
02 Hesap No: 39775168-5002-0471
Yenışehir-ANKARA

İzin alınarak alıntı yapılabilir.
Gönderilen yazılar yayımlansın,
yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.
Dergide yazının yayımlanması yazarın
görüşünün
paylaşıldığı anlamına gelmez.
Yazılardaki fikirler yazarlarına aittir.

Yayın Türü: Yerel Süreli Yayın

Grafik-Tasarım
A. Fuat ATEŞÇİ
Armonia Reklam Ajansı
0 312 221 06 38

Baskı
HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.
İvedik O.S.B. Matbaacılar Sanayi Sitesi 1515.
Sok. E Blok No: 26 Yenimahalle - ANKARA
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

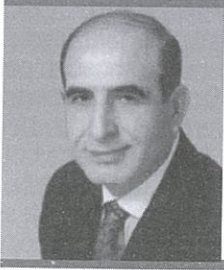
Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri
Ağın - **Suat UYANIK** • İstanbul - **Ahmet SAMUR**
İzmir - **Akın ERGÜL** • Malatya - **Sait YALÇIN**

Ön Kapak
Güncel Konular

Arka Kapak
Köprü ve Yol çalışmaları

İÇİNDEKİLER

Ağın'lı Öğretmen Tahtasız Hoca	3
Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR	
Bakarsın Ki (Şiir)	7
Mehmet ATALAY	
İçimizden Biri (Mustafa Güzel)	8
Mustafa Kamil ATEŞ	
Köy Akşamları.....	11
Nijat YUMUŞAK	
Öğretmen Kimdir	14
Faik AĞIN	
Hastalıklara Hünnap Meyvesi.....	15
Derleme	
Kızamıklı Hastam	16
Prof. Dr. Sadık DEMİRSOY	
Kaynanam Kurtuldu mu?	19
Mahir BAYKUT	
Gelin Kaynana Atışması	19
Anonim	
Ağın'dan Fıkra Tipleri.....	20
Mehmet ORHAN	
Yılın Öğretmeni.....	21
Olalım (Şiir).....	22
Mustafa ŞAHİN	
Yöresel Bilmeceler.....	23
İçtiğimiz Sudaki Mineral eksikliği.....	24
Avrupa Ülkelerindeki Ekonomik Kriz.....	26
Zehra ULUOCAK	
Kızıldereli Şefi.....	27
Ağın'dan Şiirler.....	28
Memduh SOYLU	
Hoyratlar.....	28
Anonim	
Kısa Kısa Haberler.....	29
Evlenenler.....	30
Doğum - Ölüm.....	31

Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR

AĞIN'LI ÖĞRETMEN ABDULLAH LÜTFÜ "TAHTASIZ HOCA" (1855-1931)

"Öğretmen Abdullah Lütfü İlk Öğretim Okulu" 2012 yılına kadar Ağın merkezinde faaliyet gösteren okullarımızdan birisi idi. İlk Öğretim okullarının kaldırılması sonucu bu okulumuz "Öğretmen Abdullah Lütfü İlk Okulu" (4) "Öğretmen Abdullah Lütfü Orta okulu" (4) şeklinde iki ayrı okula dönüştürülerek 2012-2013 eğitim ve öğretim yılına başlamıştır. Milli Eğitim alanında yapılan köklü değişikliklerle birlikte bu okulumuzun isminin değiştirilmemiş olması en azından "geçmişe saygı" olarak değerlendirilebilir...

Maalesef, kamu kurum ve kuruluşları ve mahalli kuruluşlarda "isim verme" konusunda, objektif, halk iradesini ve kalıcı uygulamaları yansıtan STANDART uygulamalar yeterince yaygınlaştırılamamış, tam tersine özellikle politik gerekçelerle zaman içinde mevcut isimleri yenileriyle değiştirme uygulamalarına son zamanlarda daha sık rastlanmaya başlanmıştır.

Gelişmiş ülkelerde bir okula, bir mahalleye, caddeye vb. yerlere isim verilmesinin önceden belirlenmiş standart kuralları vardır. Bu kurallar siyasi yönetimler değiştikçe değişmezler, çünkü kurallar objektiftir ve siyasetten arındırılmışlardır. Tereddüt olduğunda ise çoğunlukla halkoyuna başvurulur ve halkın iradesini yansıtan kararlar alınır.

Uygulamada "isim verme" bazı vatandaşımızın algıladığı gibi basit bir iş ve işlem de değildir. İSİM VERME, bir anlamda yaşamayı ilelebet YAŞATMA, unutulmaya yüz tutmuş olanları HATIRLATMA uygulamasıdır... Onun için seçimimizi, bu konuda da "hak edenden yana" kullanmalı ve bu davranışı alışkanlık haline getirmeliyiz diye düşünüyorum.

Gelişmiş ülkelerde her uygulamanın gerekçeli bir kararı vardır. O karar hep saklanır. Hatta başka dillere çevrilir, web sitelerinde yayınlanır, herkesin anlaması, öğrenmesi arzu edilir. Bizde ise, tam tersine genellikle kayıtları bulmak daha zordur. Elde edebileceğiniz bilgileri çoğu kez yazılı kaynaklardan değil, varsa o tarihte yaşayanlardan öğrenebilirsiniz. Ülkemizde genellikle "Çağdaş Arşivcilik" anlayışının var olduğu ve uygulandığını maalesef söyleyemiyoruz...

Doğrusu, Ağında okumadığım ve söz konusu "Öğretmen Abdullah Lütfü İlköğretim

okulu" na da bizzat giderek yetkilileriyle görüşme imkanı bulamadığım için bu konuda bir şey yazamıyorum, söyleyemiyorum ama merak ediyorum, acaba bu karar(okula Abdullah Lütfü'nün isminin verilmesi kararı) hangi tarihte ve hangi gerekçeyle alınmış, bu karar okul kayıtlarında mevcut müdür ve okulun girişinde en azından bir panoya Öğretmen Abdullah Lütfü yü tanıtan bir yazı asılmış mıdır? Bilmiyorum, inşallah vardır ve panoya da Abdullah Lütfü'nün tanıtıcı biyografisi asılmıştır... Ama böyle bir alışkanlığımız olmadığı için, doğrusu bu dediklerimin mevcut olduğunu da sanmıyorum. Herhalde olsa idi okulun web sitesine de koyarlardı diye düşünüyorum... İşte size, Ağın İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü web sitesinde konu ile ilgili verilen bilgi... Tenkit anlamında yazmak istemiyorum ama okulun ismi bile "Ö. İbrahim Lütfü İlköğretim Okulu" diye yanlış yazılmış, tarihçede de Abdullah Lütfü'nün okulun bilinen ilk müdürü olduğu ifade edilmiştir. Bence bunlar okulun kendi web sitesinde de yer almalı, hatta bugüne kadar mezun olanların isimlerine de yer verilmelidir. Bildiğim kadarıyla Ağın'da doğan ve ilköğrenimini burada yapan çok önemli isimler de bu okuldan mezun olmuşlardır. Bu isimler okul için de bir gurur kaynağı olabilir diye düşünüyorum. Okulun mevcut kaynakları ve olanaklarını bilmediğim için benimki yalnızca bir tavsiye...

Ö. İBRAHİM LÜTFÜ İLKÖĞRETİM OKULU İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü

Kurum Türü : İlköğretim
Kurum Kodu : 538765
Telefon : 424-5512078
Faks : 424-5512078
Adres : HACI YUSUF MAHALLESİ
29960- AĞIN/ELAZIG

Web Adresi : <http://oabdullahlutfu.meb.k12.tr/>
E-mail : 538765@meb.k12.tr
Eğitim Türü
Okulun Tarihçesi: Okulumuz şimdiki binasında

1962-1963 öğretim yılında eğitim
öğretime başlamıştır. Bilinen ilk müdürü
Öğretmen Abdullah Lütfü'dür.
Çeşitli kaynaklardan edinilen bilgilere
göre 1882 yılında Müderris Hüseyin
Efendi tarafından Hacı Ali Bey adına
bir medrese yapıldığı, bu medresenin
1928 yılında okula devredildiği
anlaşılmaktadır.

Elde mevcut bilgilere göre Osmanlı ve Cumhuriyet dönemlerinde AĞIN' da öğretmenlik yaptığı, tutum ve davranışları sebebiyle bazılarının "TAHTASIZ HOCA" diye lakap taktıkları ABDULLAH LÜTFÜ'nün hayatı, daha belirgin olarak 2007 yılında torununun oğlu yazar Feridettin Atatuğ tarafından romanlaştırılması ve kitap olarak Elazığ Manas Yayınevi tarafından yayınlanması ve yapılan tanıtım ve anma toplantıları sonucu olmuştur. Yazar Feridettin Atatuğ'a göre ABDULLAH LÜTFÜ" şimdi Keban Barajı'nın suları altında kalan Ağın'ın Köhpinik köyünde 1855 yılında doğmuştu Abdullah Lütfü. Babası, kendisi gibi okuma sevdalısı olan bir öğretmendi. Harput Kâmil Paşa Medresesini alıyyülâ'yla yani pekiyiyle bitirmişti. Gidip bir kentte öğretmenlik yapmadı, tozuyla, çamuruyla köyünü seçti. Dersini bulduğu ya bir ağaç gölgesinde, ya bir bağda, ya bir bahçe de, ya da bir dam altında verdi. Abdullah Lütfü, 5 yaşında babasının değişik yerlerde kurduğu rahlesi başına bağdaş kurdu. Tatili olmayan dört yıllık eğitiminde herkesi öğrendikleriyle şaşırttı. Babası öldüğü zaman sanki 9 yaşında küçük bir öğretmen olmuştu. Köyünün insanları gece ve gündüz onu okurken görürlerdi. Böylece köyü, yaşlının gence çırak olduğu zamanı yaşıyordu. O, aradığını Harput'ta buldu. Nasıl mı? Artuk Beyin oğlu Balak Gazi Doğu ile Batı arasında öyle bir koridor açmıştı ki uzun yıllar bu koridordan ünlü düşünürlerin düşünceleri sel olup akmıştı. Bu sel, yıllarca Batı'nın ünlülerini Doğu'ya, Doğunun ünlülerini de Batı'ya taşıyıp durdu. Ve bu ünlüler eserlerini, bu koridorun Harput çizgisinde pazarladılar. Abdullah Lütfü, bu pazarın müşterisi olarak öğretmen oldu. Öğretmen, önce okurdu sonra okuturdu. Birden okumaya sevdalandı, önüne gelen herkese yolda, bağda, bahçede, evde "Kafadar okuyor musun?.. dedi. O, okuyanların dostu, okumayanların da başbelâsı oldu... Ona ilk çağrı, Ağın Tapusundan geldi. Gel bizimle çalış! dediler. Daha göreve başladığının haftasında tapu alanların sıkıntısına tanık oldu. Garip değil mi? Sıkıntıyı yaşıyandan önce sıkıntıya neden olandan geliyordu isyan. Masa arkadaşının tapu

kâğıtlarından para aldığını görünce şaşırdı. Çünkü tapu kâğıdının üzerinde "parasızdır" yazılıydı. O zaman arkadaşına sordu: -Vatandaşın neden para alıyorsun? Bak tapu kâğıdının üzerinde "parasızdır, yazıyor! Arkadaşı küçümseyen bakışlarla baktı ona. Ardından da: -Senin aklın ermez böyle şeylere, yoksa nasıl geçiniriz bu maaşla? O zaman, soruyu sormak sırası tapuyu alana gelmişti: -Ya siz, üzerinde "Parasız" yazılı bu tapu kâğıdını neden para vererek alıyorsunuz? Cılız bir sesle yanıt veriyorlar: -Biz okumasını bilmiyoruz ki... Abdullah Lütfü, o cılız sesin sahiplerine dönüp bağıyor: -Okumazsanız, vicdansızlar tarafından her zaman, her yerde, herkes tarafından kandırılırsınız. O, doğruyu söyledi ama ödülünü işinden atılarak buldu. Okumayanlar ise onu alkışlamadılar, aksine almadığı ve isyan ettiği rüşvet için ona "deli" anlamına gelen "tahtasız" dediler... Yalnız değildi, kendisini destekleyen bir annesi ve bir ninesi vardı. Annesi ile ninesi kılı kırk yaran Abdullah Lütfü'yü başını elleri arasına alıp düşündüğü sırada gördüler. Ona: -Korkma, bildiğin yolda yürü! dediler. Annesinin ve ninesinin bu sözü, onu cesaretlendirdi. Onlara: -Gideyim mi? dedi. Sordular: -Nereye? -Keban Rüşdiyesi'nden diploma almaya... Ninesi, gülmek için zor tuttu kendisini. Ne o, bakkaldan peynir mi alıyorsun, herkes o diplomayı almak için iptidaiden(yani ilkokuldan) sonra 3 yıl okuyor, dedi. Bu kez gülmek sırası Abdullah Lütfü'deydi! Bir elini ninesinin omuzlarına, öteki elini de annesinin omuzlarına koyarak konuştu: Ben diplomayı parayla değil, bilğimle alacağım. Ninesi, " Bu kadarı da fazla" der gibi annesine söyledi bu kez: -Oğlun gerçekten tahtasız! Annesinin ninesine yanıtı kısa oldu: -Doğru okumanın delisi o, okumayı deli gibi seviyor. Sonunda Abdullah Lütfü'yü arkasından bir tol su dökerek Keban'a yolcu ettiler. O geceyi Keban'da bir akrabasında kalarak geçirdi. Ertesi gün erkenden Rüşdiye'ye gitti. Rüşdiye Müdürüne: -Ben diploma (o zamanki adı ile şahadetname) istiyorum, dedi. Yaşlı Müdür, diploma isteyen Abdullah Lütfü'nün isteğine karşılık şunları söyledi: -Şimdi sen her gördüğüne "Kafadar okuyor musun?.. diyen, haksızlığa, cehalete isyan eden Abdullah Lütfü müsün? O mütevazı, o saygılı, o gösterişten hoşlanmayan hali ile yanıtını verdi: -Ben sadece diploma almak isteyen, Molla Halil oğlu Köhpinikli Abdullah Lütfü'yüm. Yaşlı Müdür kendinden önce Keban'a gelen Abdullah Lütfü'ye " Maşallah.. demekten başka söyleyecek söz bulamadı. Birkaç dakika sonra da sınavını yapmak için onu kapalı kapılar ardına aldı. Sınav, akşamın alaca karanlığına dek sürdü O gün tüm öğrenciler, bu dillere destan olan genç insanı görmek için okulda beklediler. İşte, güneşin Fırat üzerinde güne veda eden ışıklarıyla birlikte Abdullah Lütfü de sınavdan çıktı. Nasıl bir insanla karşılaşacaklarını bekleyen

öğrencilerden kimileri karşılarında uzun boylu, zeytin karası gözlü Abdullah Lütfü'yü görünce acele edip düşüncelerini "Gerçekten deli.., diyerek açıkladılar. Yaşlı Rüşdiye Müdürü yanlarına gelip "Abdullah Lütfü sınavını alıyyülââyla (Pekiyyile) kazandı.., deyince öğrencilerin konuşmayan kısmı da "dahi.., diyerek alkışladılar.

Fransızca, dünyanın ortak dili olmuştı. Sık sık gittiği İstanbul'dan Fransızca sözlük, Fransızca yazılmış eğitim ve kültür kitapları aldı. Bir gün başında sarığı ile Ermeni Kilisesi'nin kapısını çaldı. Kilise papazının şaşkın bakışlarına aldırmayarak; Fransızcamı geliştirmeye geldim, dedi. Başında sarıkla kiliseye Fransızca dilini öğrenmek için gidip geldiğini görenlerin: "Hoca sarıkla kiliseye gidilir mi?" sorularına hep: Öğrenmenin ne yaşı, ne de yeri vardır! cevabını verdi. İstanbul'da bir matbaada çalıştı. Müretteplik yaptı. İlk dersini 15 yaşında Fatih'te oturduğu evin komşu çocuğuna Elifba öğretmek için verdi. O günlerde İstanbul'da hürriyet havası esiyordu. Bir gece Gedikpaşa Tiyatrosu Namık Kemal'in Vatan Yahut Silistre oyununu seyretmeye gelen kalabalıkla dolmuştu. Halkı coşturan bu oyunun sahneden kaldırılışını gazetelerden okudu. Yapılan her iyiye, yapılan her kötüye bir neden buldu. Ama Ankara yakınlarında Elmadağ'ın ıssız bir yerinde eşkiyalar tarafından soyulmasına bir neden bulamadı. Çünkü bu soygunda haydutlar, hocanın kitaplarını almakla yetinmediler, kitapları hemen yırttılar ve yakdılar. Oysa Anadolu insanı kitabı okumasa da yırtmazdı ve yakmazdı. Kitap onlar için kutsaldı. Abdullah Lütfü'nün onlara her tehlikeyi göze alarak "Alçaklar.., diye bağırsı, o sessiz dağda uzun uzun yankılandı. Belki şaşıracaksınız ama haydutlar dağda yankılanan o sesle basıldıklarını sanıp kaçtılar...

Takvimler 1877'nin 7 Mart'ını gösterirken İstanbul her dinden halkıyla bayramlıklarını giymiş yollarda meydanlarda "Yaşasın hürriyet, yaşasın müsavat!," diye bağırانların içinde Abdullah Lütfü de vardı. Çalıştığı matbaanın sahibinin bulunduğu davetiyeyle Meclis-i Mebusana dinleyici olarak girdi. Gündemde konuşulan Rusya'nın savaş açmasıydı. Kürsüde her dinden milletvekilleri Rusya'yı sert dille eleştiriyordu. Dayanamadı Abdullah Lütfü, yerinden; "-Yalancı Rusya!.., diye bağırınca Meclis Başkanı Batılilar adına evrilmiş kütüphane dedikleri devletli Ahmet Vefik Paşa, dışarıdan müdahale ettiği için Abdullah Lütfü'yü salonun dışına çıkardı. Dışarıda durmadı, hemen o gün Rusya savaşına gönüllü yazıldı. 1878'de Varna'da Ruslarla savaştı. Zor günler yaşadı, yenik düşen ordunun esir askerliğini yaşarken bir köye kaçtı ve oradan da İstanbul'a geldi. Boş durmadı; hem okudu hem de çalıştı. Hani o savaş öncesi neşeli özgürlük havasını İstanbul'da

bulamadı. Mithat Paşa'lardan, Ziya Paşa'lardan ve Namık Kemal'lerden oluşan düşünce sancağının üzerine kurulan 1. Meşrutiyet kazanı demokrasiyi pişirmeden devrildi. Beyoğlu'nda Batıcılığın, Beyazıt'ta Şarkçılığın kavgası vardı. O bu kavgada zaferi okumada gördüğü için öğrendiği Fransızca ile Batıyla, öğrendiği Arapça ve Farsçayla da doğuyla dost oldu. Medeniyetler kavgasının barış elçisi olarak gittiği Ayasofya'da Cuma namazı kılacaktı. Hatibin konuştuğu kürsüsü önüne oturdu. O sırada o kürsüde konuşan hatibin Ayasofya'nın mermer duvarlarında yankılanan gür sesini dinledi. Dinlediği sesle hem heyecanlandı, hem de duygulandı. Birden bu hatibi kutlamak ve elini öpmek geldi içimden. İlk hamlesinde kürsünün çevresinde etten duvar ören zaptiyelerini yani korumaların engeliyle karşılaştı. Yani başındaki adam dedi ki " O hatip, sıradan biri değil Hünkârımız Abdulhamit Han'ın saray hocasıdır. Onunla herkes konuşamaz!.. Konuşamadı. Ertesi Cuma Ayasofya'ya gidince, o kürsüde oturan başkasydı. Ona; " Geçen haftaki hatip memleketine gitti... dediler. En güzelini de camiin, yani Ayasofya'nın müezzinlerinden birisi anlattı: " O hatip Ağınli Müderris Hüseyin Hüsnü Efendidir. Müderris Efendi babasından aldığı mektubu Padişahımıza vermiş. Mektubta şöyle yazıyormuş babası; "Oğlum gel doğduğun yere hizmet et." Abdülhamit'in hoşuna gitmiş, babasının yazdıkları. Hüseyin Hüsnü Efendi'ye: "Baban doğru söyler, demiş. Dile benden ne dilersin?" diye sormuş. Müderris Efendi de istediğini iki kelimeyle sıralamış; "- Ağın'da bir medrese ile bir camiin yapılmasını isterim..." Emri, Harput'ta görevli olan Ali Paşa'ya bildirmiş ve Ağın'a bir medreseyle bir cami yaptırmıştır. Dediler ki: "Medrese ve Camiinin yapımlı, Abdullah Lütfü de okuma umudunun hudutsuzluk perdesini açtı...

Abdullah Lütfü'nün ilk resmî işi Polis Çavuşluğudur. Onun bu işi, basına "Artık Fransızca bilen bir polisimiz de var... diye yansıdı. O, tutukladığı suçluları ya okumayla ya da okumayı ve yazmayı öğrenmeyle cezalandırıyordu. Neredeyse 100 yıl sonra ülkemizde böylesi cezayı uygulayan yargıçlarımız var... Okumak ve okutmak onun ayrılmaz bir parçasıydı... Öğretmenliğe 220 kuruş maaşla Beşiktaş Mekteb-i Hamidi Muallimi olarak başladı. Kolonya idadisi öğretmeniyken 1886'da Meclis'i Kebir'i Maarif sınavına girerek öğretmenlik diploması aldı. Ama öğretmen yetiştiren bir okulu bitiremediği için adı "Alaylı"ydı; fakat "Mektepli," olmaktan yanaydı. Bu yüzden iki kızını öğretmen okuluna gönderdi. Rüşdiye mezunu olan torununa o zamanki "Öğretmen olur" izninden yararlanıp öğretmen olamaması, hocayı kızdırmıştır. Atama evraklarını, "Cumhuriyeti biz bunun için ilân etmedik!.., diyerek yırtmıştır. Bir gün ona "Öğretmen olarak değil de mesela Nahiye Müdürü

olarak Güneydoğu'ya gidip çalışmak ister misiniz?.. dediler. Hemen kabul etti, "Çalışırım" dedi. Amacı halkı, ağaların kölesi olmaktan kurtarmaktı. Daha Diyarbakır'ın Eğil Nahiyesi topraklarına basmadan bindiği katırın sahibinden duyduğu ilk söz "Siz sürgün müsünüz?" oldu. "Burada ne Nahiye Müdürünün ne de Jandarmanın sözü geçmez. Ağa ne derse o olur." dedi. Abdullah Lütfü kısa verdi yanıtını; "- Bu defa devletin dediği olacak." Ancak devletin dediği, ağanın kapısından içeri giremedi... Bir değil bin kez öğrencilerden "Harfler hem başta, hem ortada, hem de sonda aynı yazılmaz mı?" ya da "Ne zaman bizim de bir elifbamız olacak?" yakınmalarını duyardı. 1888 yılının bir gecesi ansızın verdi kararını. Törensiz tek başına "Türkçe Alfabe"nin temelini attı. Onu destekleyenler oldu, köstekleyenler oldu. O sabretti ve Türkçe'nin Alfabesini yazdı. Bu alfabe, Kayserili Kaymakam Rüşdü Beyin ne 'Nuhbe-t'ül Etfal., adlı elifbasına, ne Selim Sabit Efendi'nin "Rehmüma'yi Muallimi" adlı elifbasına, ne Mısırlı Ethem İbrahim Paşa'nın "Terbiye ve Talim-i Adab ve Nesagihül Etfal" adlı elifbasına, ne Musa Kâzım'ın "Tedris ve Terbiye., adlı elifbasına., ne de Ayşe Sıdika Hanım'ın "Usul-i Talim ve Terbiye., adlı elifbasına benziyordu. Bu Türk dilinin seslerine göre 29 harfliydi ve adı da Elifba değil, Alfabe'ydi.

Ağın ve çevresinde öğretmenlik işini devam ettiren Abdullah Lütfü, 1931 yılında Ağın'da vefat etti. Bugün ilçede kendi adının verildiği bir ilköğretim okulu bulunuyor..."

Değerli hemşehrimiz **Bedrettin Keleştimur** 12.11.2007 tarihinde Güneşiği Gazetesinde yazdığı "Ağında Bir Okul Var" başlıklı makalesinde "Abdullah Lütfü, kendisini; bütün hayatını ilme, hikmete ve eğitime adanmış bir mübarek insan! 1885 tarihinde, İstanbul'da başladığı bu hizmet yolculuğu hayatının özge can damarı olacaktı. 1987 tarihinden itibaren; Diyarbakır Eğil Nahiyesi, Diyarbakır İdadi Muallimliği, Mardin Rüşdiyesi Muallimi Sanisiyesi, Diyarbakır İdadi Muallimliği, Elazığ Mezreyi Marifet Muallimliği, Pertek Rüşdiyesi Muallim-i Evveliği, Ağın Muallim-i Evveliği, Çemişgezek Muallim-i Evveliği, Van Dar'ül Muallim-i Evveliği, Hakkâri Maarif Müfettişliği, Elazığ İbtidai Muallimliği, Keban Rüşdiyesi Muallimliği, Hekimhan İbtidai Muallimliği ve Ağın İbtidai Başmuallimliği... Emekliliğine itiraz ediyor, 1926'da Keban İlk mektebi Başmuallimliğine atanıyor." Diye tanıtıyor.

Bir başka hemşehrimiz **Şerif Aydemir** ise bir röportajında : "Bir Abdullah Lütfü vardır. Bugün merkez ilkokuluna adını vermiştir. Tahtasız Hoca derler. Tahtasız Hoca denilmesinin sebebi de işittiği bir Fransızca kitabı alabilmek için Ağın'dan kalkıp tâ Şebinkarahisar üzerinden Giresun'a, oradan da vapurla İstanbul'a gelen ve kitabı alıp geri dönen bir insan olmasıdır. Akıllı gelgit olanlara tahtasız

derler bizim oralarda, bir deyimdir. Ve Abdullah Lütfü Türkiye'de 1926'da erdemlilik ödülü alan üç öğretmenden birisidir. O'nun çocukları ve torunları da olmak üzere orada bir eğitim ve kültür seferberliği yapmışlardır." diye tanınıyor Abdullah Lütfü'yü.

Hadi Önal ise 2007 yılında yapılan anma toplantısında yaptığı konuşmasında:

"Efendiler, okuyan ile yazanı, memleketimizde çoğaltmak için şimdiye kadar birçok elifba neşredildi. Ama neşredilen bu elifbaların hiçbirinde dilimizin hususiyetlerini aksettiren özellikler, işaret edilmemiştir. "Hiç birisi tatbikata müsait değildir. Hâlbuki bir eserin kıymeti, lisanın hususiyetlerine münasipliğiyle müteneşiptir. Bu hususlara göre yazılmayan bir elifba, hep noksandır, hep hatalıdır. Dilin hususiyeti demekle, şunu arz etmek istiyorum. Konuştuğumuz Türkçe'nin kaidelerine ve fonetiğine göre bir alfabemizin olması lâzımdır. Hal ve ahvalimiz bunu behemehâl yapmamızı icap ettiriyor. Avrupalılar, karakuş gibi etrafımızda ve üstümüzde uçuyorlar. Cahil insanları da iyi tanıyorlar. Tek başına yaşamak geçti. Milletçe birlikte, aynı dili konuşarak yaşamak mecburiyetindeyiz. Biz muallimler; hamalıyla, işçisiyle, çobanıyla, çiftçisiyle bütün halkımızın erkeğine, kadınına okumayı, yazmayı öğretmek onların hislerini, iradelerini ve zekâlarını inkişaf ettirmek mecburiyetindeyiz. Halkımızın zihnini, yeni yeni bilgilerle silâhlandıramazsak yaşayamayız. Bilgiye ehemmiyet vermeyen milletler, başkalarının menfaatine hizmet ederler. Bu ise, adi ve bayağı bir hayattır. Böyle milletlerin, itibarlarından da bahis edilemez."

-Kim söylüyor bunu? Şarkın yetiştirdiği bir öğretmen. Gönlü okumaya sevdalı bir Anadolu ereni. Hemşerisi olmaktan gurur duyduğumuz biri. Ağınlı Abdullah Lütfü diğer adı ile Tahtasız Hoca. Peki, ne zaman söylüyor bütün bunları? 1908 yılında. Evet, evet 1908 yılında... "diyerek övgüyle, hakkını teslim ederek anıyor Abdullah Lütfü'yü...

"Tahtasız Hoca Açıklama-Kitapseverler Topluluğu-Kitap okuyoruz-Edebiyat" adlı sitede Feridettin Atatuğ'un kitabı tanıtılıyor ve "**Feridettin Atatuğ'un** Tahtasız Hoca başlıklı romanı Tanzimat döneminden 1930 lara kadar geçen sürede çeşitli tarihsel ve eğitimsel olaylar içinde yaşamış olan öğretmen Abdullah Lütfü'nin (1855-1931) romanıdır. Elazığ'ın Ağın ilçesinde doğan Abdullah Lütfü, imkânsızlıklar ve yoksulluklar içinde kendi kendini yetiştirmeye çalışır. O, kendisinin, çevresinin ve tüm toplumun kurtuluşunu ve refaha kavuşmasını eğitimin geliştirilmesi ve bilgisizliğin giderilmesinde görür. Abdullah Lütfü, meslek dışından açılan bir sınavı başararak çeşitli yerlerde, özellikle de Elazığ yöresinde ilköğretim öğretmeni

yapar. Dini bilgisi ve öğrendiği Fransızca yoluyla elde ettiği müspet bilgiler sayesinde saygın bir öğretmen ve halk önderi olur. Onun ilginç bir çalışması da, eski harflerle Türkçe okuma yazma öğretimine ilişkin yeni bir yöntem geliştirmiş olmasıdır. Bu, hece ve kelime yöntemine karşı cümle öğretim yöntemidir. Bu konuda hazırladığı bir alfabeği Osmanlı Eğitim Bakanlığına gönderir, fakat muhtemelen bir eğitimci diploması olmadığı için görüşleri dikkate alınmaz. Abdullah Lütfi her rastladığı kişiye kafadar okuyor musun diye sorar, her yerde öğretim yapmaya çalışır ve bir yandan başında sarıkla camiye ibadet için giderken, bir yandan da kilisede bir papazdan Fransızca dersleri alır. Çevresinde saygı görmekle beraber, bu nedenlerle tahtasız, yani biraz deli olarak da nitelendirilir Abdullah Lütfi çeşitli siyasal ve askeri olayların içinde yer alır. Örneğin, 1877-1878 Osmanlı-Rus savaşına bile gönüllü olarak katılır. Temmuz 1921'de Ankara'da toplanan Maarif Kongresine dinleyici olarak gelir. O, her yerde ileri görüşlü, yeniliklere açık, yurtsever, eğitimin gücüne inanmış bir öğretmen ve halk önderi olarak karşımıza çıkar. Okuyucular, Feridettin Atatuğ'un akıcı ve renkli bir üslupla kaleme aldığı bu romanı zevkle okuyacaklar, öğretmen Abdullah Lütfinin tahtasız mı yoksa dahi mi olduğuna kendileri karar vereceklerdir." görüşüne yer veriliyor...

Acaba günümüz AĞIN'LILARININ da, bazılarına göre bir anlamda TAHTASIZLIĞI.... büyük bir çoğunluğunun hak hukuk, adalet ve özgürlüklerden yana, kararlı, azimli, kız erkek ayrımı yapmaksızın okuyan, okutan, yazan, yayınlayan, kadınına eşit şart ve koşullarda yanında yer veren, bilimselliği kendine rehber edinen ve doğru bildiğini her ortamda uygun bir şekilde dile getiren, girdikleri ortamlarda farkedilen kişiler olmalarında TAHTASIZ HOCA Abdullah Lütfü'nün de etkisi var mı, ne dersiniz?

KASIM ve ARALIK AYINDA

Cumhuriyetimizin kurucusu, büyük komutan ve eşsiz devlet adamı, insanlığın ortak değerlerine, uygarlığının şekillenmesine katkıda bulunmuş Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ü, ebediyete intikalinin 74'üncü yıl dönümünde bir kez daha minnet, rahmet ve şükranla andık.

"Gel, gel, ne olursan ol yine gel,

İster kafir, ister mecusi,

İster puta tapan ol yine gel, .

Bizim dergahımız, ümitsizlik dergahı değildir,

Yüz kere tövbeni bozmuş olsan da yine gel..."

diyen MEVLANA' yı, "Öğretmeyi kendisine meslek edinmiş" herkesin dünyasında ayrı bir yeri olan, iz bırakan ÖĞRETMENLERİMİZİ, aramızda ENGELLİ olarak yaşamaya ve hayata tutunmaya çalışan vatandaşlarımızı andık... Teorik olarak

mükemmele yakın bir şekilde düzenlediğimiz ama çoğu kez uygulamada pek istekli davranmadığımız İNSAN HAKLARI uygulamalarını hatırladık, konuştuk, sözler verdik... Umuyor ve temenni ediyoruz ki gelecek bu günlerden daha mükemmel olsun... Kalın sağlıcakla...

BAKARSIN Kİ

Bitmez diye sandığın yolculuk birden biter

Geçmez diye sandığın yıllarda çabuk geçer

Batmaz sandığın güneş hem de vakitsiz batar

Bakarsın ki erimiş ömür beyaz kar gibi

Tüm varlıklar yok olur tıpkı insanlar gibi

Yoku birden var eden varları yok etmez mi

Şu gördüğün kâinat insanlığa yetmez mi

Bakarsın ki erimiş ömür beyaz kar gibi

Bir bakarsın kupkuru, kararan ruhlar gibi

Bir görürsün yemyeşil, yeşeren aşklar gibi

Bir bakarsın başında beyazlıklar türemiş

Bakarsın ki erimiş ömür beyaz kar gibi

Bak işte geldi haber, yolculuğa hazırlan

Var mı acep dünyadan götürecekt hediye

Çıkar kirlilerini dünyada kalsın onlar

Bakarsın ki erimiş ömür beyaz kar gibi

Araç gelmiş kapiya motoru yok, sesi yok

O araca binmeye kimsenin hevesi yok

İşte tatlı bir seda, verilen elbet sela

Bakarsın ki erimiş ömür beyaz kar gibi

30.07.1973 / Ankara

Mehmet ATALAY

Mustafa Kamil ATEŞ

İÇİMİZDEN BİRİ

Mustafa Kamil ATEŞ'İN
Emekli Hakim Albay
Mustafa GÜZEL
ile yapılan sohbet

Ankara Ağın Kültür ve Dayanışma Derneğini yayın organı durumundaki Ağın Düşün ve Sanat Dergisinin sürdürdüğü 'İçimizden Biri' yazı dizisinde, Ağın'ın Akpınar Mahallesinden Mustafa GÜZEL ile söyleşi yapmak istiyorum. Ankara'da görev aldıktan sonra Derneğimiz üyeliği , Dergi aboneliğini devam ettiren, bir süre yönetim kurulu üyeliği yapan, ayrıca derneğimizin çalışmalarında desteğini esirgemeyen bir büyüğümüzdür.

K.ATEŞ: Eskiden köye gittiğimizde, yaşlı büyüklerimiz biz tanıyabilmek için 'Oğlum sen kimlerdensin derlerdi. Sizin Akpınar mahallesinden eski adıyla Andiri'den olduğunuzu biliyoruz. Ben de tanımayanların daha iyi tanınması için 'Siz Andiri'den kimlerdensiniz?' diyorum.

M.GÜZEL: Ben Andiri'nin Yukarı Mahallesinden Molla Ahmet gilden (yada Güzel Dayı gilden) babam çiftçi Yusuf Güzel aynı zamanda geçimini sağlayabilmek için duvar ustası da yapardı.

annem ise yine aynı köyün orta mahallesinden Kerim Dayı gilden Sıdika Çelik'in oğluyum. Ben 1.Kasım.1937 yılında Andiri'de doğmuşum. Fakat o günlerin şartlarında nüfusa kayıt işleri gecikme ile yapılırdı.Bu nedenle nüfus kayıtlarında doğum tarihi 1940 olarak yazılmış.

K.ATEŞ: Sayın Güzel köy yaşamında okula gitmek, iş gücünden kayıp demektir. Fakat bizim yöre insanları eğitim ve öğretime önem vermesi ile tanır, 1940 lı yıllarda okuma – yazma oranı en yüksek olan ilçelerden birisi olduğunu biliriz. Bu nedenle eğitim ve öğretim yaşamınız nasıl gerçekleşti anlatır mısınız?

M.GÜZEL: Babam beni 3 yaşküçük yazdırmasına rağmen, okula gitme isteğimden dolayı, rahmetli öğretmenlerim Nuri Karadağ, Halim Dinçer'in yardımı ile erken başladım. İlk okulu köyümüzde bitirdim. O tarihte Ağın merkezinde orta okul yoktu. 1952 yılında Ağın'da orta okul açılınca, orta okula başladım. 1955 yılında orta okulu bitirdim. Aynı sene Bursa Askeri Işıklar Lisesinin sınavı kazanarak, okula başladım. Fakat 1956-57 öğretim yılında tek ders den bütünlemeye kaldım. Sınıfta kalmış sayılmamak için ışıklar lisesini bırakıp, Malatya'daki Malatya Lisesine kayıt oldum. 1958-59 öğretim yılında liseden mezun oldum. 1959 yılında üniversite sınavı olmadığından Ankara Hukuk Fakültesine kayıt oldum. Bu arada tekrar üniversiteyi asker öğrenci olarak okumak için başvuruda bulundum. Böylece tekrar asker öğrencisi olarak 1962 yılında Ankara Hukuk Fakültesini bitirdim. Ankara Hukuk Fakültesi mezunlarından 1962'lerin özel bir yer vardır. Hala 1962 mezunları bazı dönemler toplanıyoruz . Sınıf arkadaşlarımdan bazıları,

Eski Cumhurbaşkanılarından Sayın Ahmet Necdet Sezer, eski İçişleri Bakanlarından Sayın Hasan Fehmi Güneş, eski Yargıtay başkanlarından Sayın Eraslan Özkaya, eski Anayasa Mahkemesi Başkanı Sayın Mustafa Bumin, hukuk fakültesindeki arkadaşlarımdan bazılarıdır. Ankara Hukuk Fakültesinin açılışın da Büyük önder Atatürk'ün söylemiş olduğu 'Cumhuriyetin kuvvetlendiricisi olacak bu büyük kurumun açılışında duyduğum mutluluğu hiçbir girişimde duymadım ve bunu açıklamakla ve anlatmakla memnunum' sözleri beni her zaman duygulandırmıştır.

K.ATES: Hukuk Fakültesi bitti, üstelik subay da oldunuz insanların özendiği bir meslek sahibi oldunuz.Hakim'lik mesleği kanunların ışığında, hak yerini bulması için karar vereceksiniz. Bu görev ister sivil ,isterse askeri olsun büyük sorumluluk gerektirir.Görev yerleriniz,meslek yaşamı nasıl geçti,uzun bir zaman yolculuğuna çıkalım.

M.GÜZEL:6 Ay mesleki staj kursundan sonra, Yıl 1963 ilk görev yerim Hakkari 118.Seyyar Jandarma Alayı disiplin subayı olarak göreve başladım. Disiplin Mahkemesi sadece askeri bir kuruluş, hakim ve subaylardan oluşur.Savcılık makamı gibi gerekli soruşturmaları yaptıktan sonra,kişiyi mahkemeye sevk eder.1964 yılında Van Jandarma Tugay Komutanlığı Askeri Mahkemesi Hakimliğine atandım.3 yıl burada görev yaptıktan sonra,1967 yılında Balıkesir Edremit 19.Tugay komutanlığı emrindeki Asker Mahkemesi hakimliğine atandım.1973 yılında Ankara Sıkı Yönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi hakimliği,1974 Etimesgut Zırhlı Birlikler Mahkemesi Hakimliği görevindeyken,1974 Temmuz'unda 15.Bolu Komando Tugay Komutanlığı Disiplin subayı olarak acilen görevlendirildim.20 Temmuz sabahı Bolu Komando Tugayı Komandolarıyla birilikte 78 tane helikopter yardımı Kıbrıs'ın Beşparmak Dağları arkasındaki Kıbrıs'ın Kırmızı Bölgesine indirildik.Kıbrıs çıkarması başlamıştı. İndirildiğimiz bölgeye Yunan Alayı havan atışı

yapmaya başladı. O geceyi Keçi boynuzu Ağacının altındaki siperde geçirdik. Görevim şehitleri tespit etmek ,gerekli formaliteleri yerine getirmek,savaş şartlarındaki uluslar arası kurallara göre işlem yapmaktı.İlk çatışmada 82 tane şehit verdik.Kıbrıs çıkartması ve sonrasında çok üzücü,olaylar yaşadım.Savaş şartlarında parçalanmış cesetlerle karşılaşmak çok acı veriyordu.Bu arada Elazığ'lı Korgeneral Bedrettin Demirel Kıbrıs Barış Kuvvetleri Komutanlığına atandı. Kıbrıs Berivedere Otelini Karargah olarak kullanıyorduk. Görevim Adli Müşavir Yardımcılığı.

Ocak 1975 tarihinde Türkiye'ye döndüm. Bu arada Kıbrıs gazisi oldum.Yeni görev yerim M.S.B. Askeri Adalet İşleri Başkanlığı Rapor Tetkik Şubesi Müdürlüğü görevini yaptım.Tekrar şark görevi başladı.1976 yılında Erzurum 9. Kolordu Askeri Mahkemesi Hakimliği görevine atandım.Bu arada 1978 yılında Sıkı Yönetim ilan edilince Erzurum-Kars illeri Sıkı Yönetim Komutanlığı Mahkemesi Hakimliğine atandım.1980 yılında Ankara Askeri Yargıtay Baş Savcı Yardımcılığına,1987'de Baş Savcılı Baş Yardımcılığına, Arkasından Askeri Yargıtay üyeliği,2.daire başkanlığı görevine atandım.2000 yılında bu görevdeyken Hakim albay rütbesi ile emekli oldum.

K.ATES: Artık hem Türk Silahlı Kuvvetleri subayı, hem de hakim oldunuz.Artık ekmeğini kazanan bir kişi olarak,askerlik görevi diye bir konu da kalmadığına göre ,sürekli asker oldunuz.Evlilik günleri gelmiş demektir.Evlilik nasıl gerçekleşti,çocuklarınızı tanıtır mısınız?

M.GÜZEL Işıklar Askeri Lisesini bırakıp, Malatya lisesine geldiğim yıllara da aslen Elazığ'lı olan, fakat Malatya'da oturan Filiz Can ile tanıştım. Malatya Kız Meslek Lisesinde öğrenciydi Hukuk Fakültesi 2.sınıfindayken nişanlandık.1963 yılında evlendik.Bu evlilikten 1964 doğumlu kızım Tansu,1965 yılında ise Tankut dünya'ya geldi.Kızım Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesin de Araştırma Görevlisi olarak çalışırken ,doktorasını da yaptı.Yalın isminde

erkek torunum var.Oğlum Tankut ODTÜ Makine Mühendisliği bölümünü bitirdi. 8 yıl Avusturya'da Su Arıtma sistemleri yapan bir firmada çalıştı. Türkiye'ye dönüce yine su artmaları üzerine çalışan firmada görev aldı. Malatya Belediyesi'nin atık su arıtma tesislerinin kurulumunda bulundu .Şimdi ise Azerbeycan Devletinin atık su ve içme suyu ihalesini kazanan firma da makine mühendisi olarak çalışmaktadır. Oğlum Tankut'un 2 tane erkek çocuğu var.19 Mayıs 2009 yılında eşimi kaybettim.

K.ATEŞ :Hukuk adamı olmanızın yanın da ,uzun yıllardır bilinçli olarak hobiniz avcılık olduğunu duyuyoruz.Avcılık sevgisi ne zaman başladı. Dünya ve Türkiye'de avcılık ,çalışmalarını okuyucularımıza tanıtır mısınız?

M.GÜZEL: Avcılık İspanyol düşünür İspalyol Filozof Jose Ortega Y Gasset , 'avcılık Üstüne' isimli kitabında 'Avcı, öldürmek için avlanmaz, avlanmak için öldürür. Doğanın büyüleyici gizi, avcılığın gerçeğinde, canlılar arasında önlenemeyen hiyerarşide gizlidir.' Diyerek avcılığın tanımını yapmaktadır.. Avcılık bana göre doğada olmak, doğayı sevmek, av hayvanlarını korumaktır. Bu tanımlı duyanlar avcıları, samimi bulmazlar. Avcı acımasızca öldürendir. Diye düşünürler. Bütün Dünya'da çevreci kuruluşlar, doğa sevenler ,avcılığın öldürme kısmına odaklanırlar. Medeni ülkelerde avcılık budama, yenileme olarak kabul edilir. Yani doğanın ürettiğini belirli miktarda avlanma iznini verilmesi olarak kabul edilir. Böylece avlanmanın sürekliliği sağlanmış olur.1950 yıllarında Amerika'da Kınalı Keklik yoktur. Türkiye'den götürülen Kınalı Keklik'ler sayesinde bilinçli üretim, koruma ve zamanı geldiğinde sınırlı sayıda avlanma politikası sayesinde ,bu gün dünyada Kınalı Keklik nüfusunun en fazla olduğu ülke konumuna gelmiştir. Türkiye'de en büyük sorun avcıların yok etme mantığına göre avlanmalarıdır. Avcılığın daha bilinçli yapılabilmesi için Av ve Yaban Hayatı Koruma Konfederasyonu (AYHAK) kurulmuştur.

Bu konfederasyona 9 tane federasyon bağlıdır. Bu federasyonlarda 155 000 üye kayıtlıdır. Bu kurumların yaptığı çalışmalarla avcılar bilinçlendirmeye çalışılmaktadır. Ben AYHAK'ın Genel Sekreteriyim. Bu kuruluşların oluşumunda çok çalıştım. Bu sene Yaban TV, Orman ve Su işleri Bakanlığı ,Milli Parklar genel Müdürlüğü Avcılık Dairesi ve Konfederasyonu arasında imzalanan protokol gereğince, Türkiye genelinde' Kınalı Keklik Yemleme Projesini' başlattık. Yaban TV'nin özel çabası ile özel kuruluşlardan bağış yolu ile elde edilen yemler özellikle kış aylarında yemleme çalışmaları yapılacaktır. Bu kampanya ile keklik nüfusunun artacağı tahmin edilmektedir . Bu sene Ağın çevresine 1000 tane Kınalı Keklik salınmasına katkım oldu. Ayrıca Akarsu ve iç sularda yapılan avcılık,amatör ve sportif amaçlıdır.Gıda,Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı tarafından 4 yılda bir Avcılık Silküleri yayınlanmaktadır.Avlanma bu duyuruya göre yapılmaktadır.Kara ve sularda bilinçli avcılığı desteklemekteyim.

K.ATEŞ: Ağın Düşün ve Sanat Dergisinin içeriği için görüşlerinizi alabilir miyim?

M.GÜZEL :Dergimizin yayınlanmasını çok önemsiyorum. Hemşeriler arasındaki iletişimi, yakınlaşmayı sağlayan en önemli araç olmaktadır. Yöremizin mevcut sorunlarının ve çözümlenmiş sorunların dergi aracılığı ile duyurulması gerekir. Yöremizin ürünlerinin tanıtılması, nüfus hareketinin aktarılması güzel olmaktadır.

K.ATEŞ: Ankara Ağın Kültür ve Dayanışma Derneğinin çalışmalarını değerlendirir misiniz. Önerileriniz neler olacaktır?

M. GÜZEL :Derneğimiz sosyal ve yardımlaşma özelliği olan bir kuruluştur.Ankara'da işi olan ,bürokrasi ile çözümlenmesi gereken sorunlarda yardımcı olmalıdır. Hayal peşinde koşmamalıdır. Derneğimizin bazı konularda yardımcı olabilmesi için maddi güce ulaşması gerekir. Bu konuda bizler de yardımcı olmalıyız. Tüm Hemşerilerimizin yeni yılını kutlar sağlıklı, mutlu günler dilerim.

Nijat YUMUŞAK

KÖY AKŞAMLARI

Ömür dediğin aslında öyle çok uzun değil. Yıllar, bir trenin yol kenarındaki telgraf direklerini hızla geride bırakması gibi yaşamımızdan akıp gider. Geriye baktığımızda yaşadıklarımızdan ne kadarını hatırlarız? Birkaç güzel anı, enstantane, küçük mutluluk ve içimizi acıtan birkaç acı olayın dışında hemen her şeyi unuturuz.

Özellikle geçmişte yaşadığımız küçük mutluluklar, kısa süreli duygusal anlar, sıkıntılı günlerimde benim için sığınacak birer liman oldu. Ufku kızıla boyanmış, tozu toprağı yüzümüze çarparak bizi sersemleten o büyüleyici köy akşamları, benim anı ve hayal dünyamın baş köşesinde yerini almıştır. Biraz rahatlamak istediğimde, insanın ve hayvanın bir an önce yuvalarına dönmek istediği, o insana huzur veren sakin köy akşamlarını düşünürüm.

Çocukluğumda ve ilk gençlik yıllarımda yaz tatillerinde genelde köye giderdik. 60'lı yıllardan bahsediyorum. Keban Barajı henüz proje aşamasında ve köylerde elektrik yok. Çemişgezek'e Tağar Çayı üzerinde kurulan küçük bir santralden elektrik veriliyor. Ancak yaz aylarında suyun debisi düştüğünden, santralden gelen elektrik akımı ampüllerin bir gaz lambası kadar bile ışık vermesini sağlayamazdı. Gece oldu mu Çemişgezek, Ağın, Kemalîye, Arapkir köyleri, bağları, dağları, tepeleriyle birlikte adeta kara bir örtünün altında yok olurdu.

Köye giden minibüsler çoğunlukla akşama doğru Çemişgezek'ten hareket ederdi ve üç-dört köyün yolcusunu birlikte alırdı. Yaklaşık 15 km olan toprak yolda neredeyse 1 saat yolculuk yaptıktan sonra Sığnek'e varırdık. Çoğunlukla hava kararmaya başladığında minibüsün far ışıkları Germili Tepesi'nden görünür, bir yakını bekleyen, beklemeyen herkes Ganival Çeşmesi'nin önünde toplanırdı. Ben o yıllarda, bir anda çok insanla karşılaşmaktan sıkıldığım ve biraz da utandığım için, köye karanlık çöktükten sonra varmak isterdim. Böylece çok sayıda insanla tokalaşıp öpüşmek ve onlara kendimi tanıtmak zorunda kalmadan, karanlığı fırsat bilip dedemin evine yönelirdim.

O yıllarda köylerde karşılama ve uğurlama seremonilerinde gerçekten bir duygu yoğunluğu yaşanırdı. Karşılamalarda bile, kadınlar birbirlerine

sarılrken gözyaşlarına boğulurdu. İnsanlar arasındaki akrabalık bağları doğal olarak daha güçlüydü. Sosyal yaşamın ve ilişkilerin zayıf olduğu yıllardı. O yüzden her birey gücünü yakınlarından alıyordu ve başı sıkıştığında yine onlardan yardım bekliyordu. Özellikle köyden uğurlamalarda, cenaze törenlerindeki gibi feryat figanlar yükselirdi. Analar evlatlarından, evlatlar analardan; dedeler, nineler, torunlardan ayrılmak istemezdi.

İlk sabah zor olurdu köyde. Henüz güneş doğmadan kalkılıp kahvaltı yapılırdı. Dedem çoğu zaman hocadan önce ayvanın açık kısmına gidip orada sabah ezanını okur, sonra yayığın başına geçerdi. Bir taraftan 3 direk arasında asılı olan sacdan yayığı salları, bir taraftan da buğulu, içli sesiyle kuran okurdu. Biz çocuklar gün ağarmadan kuran nağmeleriyle uyanır, sonra elimizde ibrik avluya inerdik. Bibi (babaanneme hepimiz bibi derdik) kalkar kalkmaz çalı çırpı ile ocağı yakar, çayı kaynatırdı. Ardından dedem közleri mangala alır, sonra çaydanlık ve demliği mangalın üstüne koyarak, çayın ağır ağır demlenmesini sağlardı. Herkes ayağa kalktığında bütün evi mis gibi demlenmiş çay kokusu sarardı.

Güneş doğduğunda kahvaltı bitmiş olur, sonra köy içinde gezinti başlardı. Öncelikle Münire Anne'nin (anneannem) evine giderdim tabii. Oraya gidene kadar beni yolda gören kadınlar, önce hoş gelmişsin çağam, derler, sonra tanımayanlar kimin oğlusun diye sorardı. İlk birkaç gün bu sorularla defalarca karşılaşır, sonraları ben de rahatladım, onlar da. Yalnız savaş gazisi Mamo Salo, beni her gördüğünde kim olduğumu sorar, kulakları ağır işittiğinden, ben de yüksek sesle kendimi tanıtmaya çalışırdım, kan ter içinde kalarak. Sesimi bütün köy duyar, ama Mamo'ya duyurmayı başaramazdım. Mamo Salo Sarıkamış Cephesi'nde iki ayağının parmaklarını donmadan dolayı kaybetmiş, bu nedenle de güçlüğüyle yürürdü. Gündüzleri genellikle köy odasının duvarı dibinde oturur gelene geçene bakardı. Bazen de olduğu yere uzanıp kestirir, yüzüne gözüne üşüşen kara sinekleri kovma gereğini bile duymazdı. Çocuk aklımla bile bir savaş gazisinin bu durumda olmaması gerektiğini düşünür, bu yüzden onu her gördüğümde üzüldüm.

Kendimi bildim bileli suyu, yüzmeyi,

nehirleri, dereleri, sonraları da denizi çok severim. Suyu ilintili olan köprüler, barajlar, göletler, limanlar, iskeleler beni her zaman heyecanlandırır. Bu yüzden de köyde olduğum zamanlarda Bileç Bağlarına gideceğimiz günleri ipe çekerdim. Çünkü Karasu Nehri kıyısında olan o bağa gittiğimizde, yüzme imkanını bulurduk.

Kavakları sulama günü bize geldiğinde, henüz gün doğmadan Bileç Bağlarının patika yoluna düşerdik. Yaklaşık 5 km olan yol 1.5 saat sürerdi. Yanımızda bir veya iki eşek olur, onlara da genelde büyükler bindiğinden, biz çocuklar çoğunluk yürürdük. Güney Tepesi'ne vardığımızda yolumuzu yarılamış olurduk ve derin vadilerde kavisler çizerek mağrur akan Karasu Nehri ilk defa o mevkiden görülürdü. Benim kalbim daha o andan itibaren heyecanla çarpmaya başlardı. Nehir kuzeyden güneye bir akış içindedir. Erzincan tarafına doğru dağların yükseltisi giderek artar. En kuzeyde ufukta mavi bir silüet halinde belli belirsiz görülen dağların Munzur Dağları olduğunu söylerdi babam.

Bağa varır varmaz ilk işimiz, bir kayanın dibinden kaynayan gözenin buz gibi suyunu avuç avuç içmek olurdu. Sonra sıra kavakları sulamaya gelirdi. İçlerinde ulu bir kavak vardı ki gövdesini iki yetişkin insan kollarıyla ancak sarabilirdi. Saim'in Kavağı'ydı o, yani babamın. Baş en yükseklerde idi her daim. Ancak zamanında kesilemediği için baraj gölü suları altında kaldı yıllar önce. Sonraları babam söz konusu kavak için, duygu dolu bir de şiir yazmış ve çeşitli dergilerde yayınlanmıştı.

Babam ve ben Bileç Bağını çok severdik. Bağımız bir orman gibiydi adeta, içine girdiğinizde güneşi göremezsiniz. Duttan cevize, armuttan incire, kavaktan çınara kadar hertürlü ağacı görmek mümkündür. Bu arada bol sulu Öküzgözü ve Hatunparmağı gibi üzüm çeşitlerini veren asmaları da unutmayalım. Yazın en sıcak günlerinde bile bağın içinde serin bir esinti olur. Ağustos böceklerinin o monoton ninnisi ile beraber, bir ağaç dibine uzanıp kestirmemek için insan kendini zor tutardı. Zaten sulama işi bittiğinde öğlen olur, göze önünde sac ekmeği, üzüm ve peynirden oluşan nevaletimizi yer, sonra ailenin her bireyi bir köşeye kıvrılıp kestirirdi. Dinlenmenin ardından sıra yüzmeye gelir ve benim için en keyifli dakikalar başlardı. Siyah Amerikan bezinden evde dikilen donlarla, hatırı sayılır soğukluktaki suya girince saatlerce çıkmak istemezdim. Güneş batıda Arapkir Dağları'nın üstüne geldiğinde toplanma ve dönüş zamanı gelmiş demektir. Eşeklere derilen otlar, etraftan toplanan parçalanmış kuru dallar, üzümler, incirler yüklenir ve yola düşülürdü.

Nehirden ve bağdan ayrılmak bana hep bir hüznü verirdi. Bağın çıkışında yer alan kayalık yamacı çıkarken, sık sık arkaya bakar, zümrüt

yeşili yaprakları rüzgarda oynayan kavaklardan ve onların arkasında, suyunun rengi iyice kararmış nehirde gözlerimi ayıramazdım. Dönüşte Güney Tepesi'ne vardığımızda, yamaçlarda yer alan meşeliklerin arasından yükselen keklik seslerini duyardık. Karanlık çökmeden yavrularını toplamaya çalışan meri kekliğin gaggubarakları, koyaklarda yankılanırdı. Bu arada dönüş yolunda babam da bir hayli duygulandığından olacak, bize peş peşe şiirler okur, hikayeler anlatırdı. Biraz da o yüzden yorgunluğumuzu unutturduk ve dönüş yolu da çabuk biterdi.

Dedem yaz günlerinde damda çay içmesini çok severdi. Güneşin batmasına yakın, mangalını, demliğini ve beyaz postunu alıp dama çıkardı. Ganival'ın suyuyla yapılan ve mangalda ağır ağır demlenen o çayın tadını ben henüz hiçbir yerde bulamadım. Eğer bağdan erken dönmüşsek ve dama çıkmışsa, dedem muhakkak bizi de çaya çağırırdı. Doğrusu dedem zevkli bir adamdı ve gurup zamanı dama çıktığınızda bunu anlardınız. Evimizin damından dört yönde ufku görmek mümkündür. Serin, sakın ve huzur dolu o yaz akşamlarında, etrafımızı çevreleyen dağları, tepeleri, bağ ve bahçeleri seyretmeye doyamazdık. Ben en fazla batıya bakardım, yani Karasu'nun da yer aldığı Arapkir tarafına. Güneş oradan batıyordu, bulutları, ufku ve tepeleri kızıla boyayarak. Batıya olan ilgim, manzara ve renk armonisinin dışında, orada uygarlığa ait belirtilerin biraz daha fazla olmasıydı sanırım. Gündüzleri bile, karşı tepelerde yol alan arabaların camlarındaki keskin, kısa süreli güneş yansımalarını zaman zaman görürdük. Karanlık çökünce, damda oturmaya devam ediyorsak, Arapkir tarafında hareket halindeki araçların far ışıklarını tamamen kaybolana kadar takip ederdim. O far ışıklarının kaybolmasını hiç istemezdim, çünkü onlar bir yerde kentin, modern yaşamın kanıtlarıydı. Far ışıkları uygarlığa çok da uzak olmadığımızı gösterdiği için bana moral verir ve kısa süreliğine, de olsa bazı mahrumiyetlerimi unuttururdu.

Çok sıcak gecelerde ara sıra damda yatılırdı. Hayatımın en romantik ve tatlı uykusunu o damlarda uyudum herhalde. Yer yatakları yan yana serilir, biz çocuklar bir yatakta ikiye olmak üzere sıralanıp yatarız. Milyarlarca yıldızın adeta ışık gösterisi yaptığı gökyüzüne bakarak uyumanın zevki bambaşkaydı. Kimi zaman yıldızları saymaya kalkar, sonra gözlerimiz aşırı yorulduğundan, farkına varmadan uykuya dalardık. Yıldızlar altında uzun süren sohbetler de olurdu. Özellikle dedemin gençliğinde başından geçenleri, yolculuk maceralarını can kulağı ile dinlerdik.

O yıllarda köye gazete gelmezdi ve evde radyo da bulunmadığından dünya ile irtibatımız kesilirdi adeta, kaldığımız süre içinde. Sadece

radıosu olanlar, önemli bir haber olduğunda söylerlerse bazı şeylerden haberimiz olurdu. 60'lı yıllarda transistörlü radyolar yaygındı. Okul çantasına yakın büyüklükteki o radyolar elde taşınabiliyordu ve bazılarında istasyonların yazılı olduğu panoyu aydınlatan bir lamba vardı. Radyodan daha çok o lambalar bende hayranlık uyandırırđı ve fırsat buldukça o lambayı yakıp söndürmekten büyük keyif alırdım. Bazı köylüler, en başta da Edip Dayı, bağa bahçeye giderken radyoyu da beraberinde götürürdü, tabii sesini de açarak. Yolda veya tarlada iken, yakınlarda çalan bir radyodan şarkı, türkü sesi duyduğumda hemen kulak kesilirdim. Yürüyorsam, biraz daha uzun süre müzik dinleyebilmek için adımlarımın hızını azaltırdım. Çünkü çocukluk yıllarımdan itibaren müziğe ilgim vardı ve köyde de müziğe çok hasret kaldığımdan, her fırsatı değerlendirirdim. Sonra bir de sokakta, yolda bir fotoroman veya dergi sayfası görsem hemen alıp bakardım. Hatta bazılarını bir yerde saklar, fırsat buldukça onları tekrar tekrar inceler, kendimce hayallere dalardım. Her çocuk ve genç gibi benim de o yıllarda bazı şeylere özlemim vardı, ancak özlemlerimin çoğuna kavuşma olanağı olmadığından, kendimi dergi sayfalarıyla ve hayallerle teselli ediyordum doğ al olarak.

Kış boyu ahırlarda biriken gübreyi (köyde ahbin denirdi) bostana veya tarlaya götürüp dökme görevi çoğunluk bana verilirdi. En az 5-6 gün bu işle uğraşırdım. Bibi (babaanneme hepimiz bibi derdik) 4 hurca kürekle ahbini doldurur, sonra onları birlikte 2 eşeğe yüklerdik ve ben eşeklerle tarlanın yolunu tutardım. Giderken eşeklerin arkasından yürürdüm. Dönüş daha keyifli olurdu, çünkü eşeğin birine biner, şarkı, türkü söyleyerek dönerdim. Yolum bağ ve bahçelerin arasından geçtiği için, bağda bahçede gördüklerime selam vermek, kolay gelsin demek çok hoşuma giderdi. O sıkıcı uzun yolda birileriyle birkaç kelime de olsa konuşmak beni bayağı rahatlatırdı. Hele bir de yakınlarda çalan bir radyodan bir müzik sesi duysam moralim tavan yapar, tüm sıkıntıları unuturdum. Bu ahbin işinin en belalı, can sıkıcı yanı pirelerdi. Eve girmeden önce, en az yarım saat bacaklarıma ve pantolonuma yapışan pireleri temizlemek için uğraşırdım.

Günlük işleri bitirip eve döndüğümüzde ilk işimiz çeşmeye gidip elimizi yüzümüzü, gerektiğinde ayaklarımızı yıkamak olurdu. O kadcılık temizlenme bile beni bir hayli rahatlatır, yorgunluğumu unuttururdu. Eve gelince dedem

mangalda çay demlemişse, kapı önünde oturup bir iki bardak çay içer, dedemi dinlerdik. Sonra gün batımı yaklaşmışsa, kuzenlerle birlikte davarı karşılamaya giderdik. Keçiler, koyunlar genellikle evin yolunu kendileri buluyordu, ama biz biraz da eğlenceli oluyor diye karşılamaya giderdik yine de. Giderken öncelikle davarın hangi yönden geleceğini öğrenirdik. Kıra'dan mı gelecek, Tançer'den mi? Kıra Tepesi'nden gelmesi daha hoşuma giderdi, çünkü tepeden güneşin batışını izlemeyi çok severdim. Davar henüz ufukta görünmemişse, dere yatağının hemen üstünde yer alan alacalı kayalardan birinin üzerine oturup beklerdim. Güneş dağların üstüne yaklaştıkça, ufuk giderek turuncudan kıvı renge bürünürdü. Aynı saatlerde esmeye başlayan serin rüzgar, bir yandan kuru kevenleri yamaçlardan önüne katıp aşağı doğru sürüklerken, diğ er yandan gün boyu güneşte kavrulmuş tenimizi de hafif bir ürperti yaratarak okşardı. Gökyüzünde serçeler, kırlangıçlar, sığırkıkırlar yuvalarına bir an önce dönme telaşı içinde, çığlıklar atarak sağa sola uçuşurdu.

Akşamları biraz da bu yüzden çok severim. Tüm canlılar hayatlarını sürdürme konusunda kavgalarını yapmış, çalışmış, çabalamış, yorulmuş ve artık evlerinde rahat etmek istiyorlardı. Akşamlar, huzur, sükûnet ve mutluluk zamanıdır. O saatlerde telaş vardır, fakat kavgı, kem söz, kaba saba davranışlar pek olmaz.

Sürü tepenin başına yaklaştığında önce çobanın ve köpeklerin sesi duyulur, sonra arkasında sarı bir toz bulutu bırakarak ağır ağır ilerleyen koyun ve keçiler görülürdü. Sürü harmanları geçip köyün içine girmeye başlayınca curcuna kopardı. Kendi koyun ve keçisini yakalamaya çalışan kadınların, çocukların sesleriyle, hayvanların melememeleri birbirine karışır; köyün sokakları birden bire hareketlenirdi. Bu telaş ve curcuna en fazla yarım saat sürer, ardından herkes evine çekilir, tüm köye sükûnet ve huzur hakim olurdu.

Son yıllarda birçok köyde olduğu gibi, bizim köyde de 3-5 hanenin dışında sürekli oturan kimse kalmadı. Şimdilerde köyümüzde ne meraya giden davar, ne de onları karşılamaya giden ak tülbentli kadınlar, yalınayak çocuklar var. Tam kırk yıldır ben o huzur dolu köy akşamlarının hasretini çekiyorum. Belki bir daha o büyü lü akşamları göremeyeceğim, ama en azından yaşadığım o güzel günlerin hayalini kurarak bir süre kendimi avutabilirim...

Nijat Yumuşak

ÖĞRETMEN KİMDİR?

Faik AĞIN

Eğer bir topluluğa baktığınızda öğretmen olan kimseyi tavır ve hareketleriyle ayırabiliyorsanız işte o kişi öğretmendir. Gerçek öğretmen yatağına yattığında, uykusunun arasında, öğrencilerinin başarısını, başarısızlıklarını ve sorunlarını düşünebiliyorsa o kişi kendini öğretmenliğe adanmıştır. İyi bir öğretmen, öğrencilerinin başarısızlığının sıkıntısı içinde uyuyamayan kimsedir.

Eğer bir kimse öğretmenlik mesleğini geçici sırf geçimini temin eden bir iş olarak düşünüyorsa böyle bir kimse mesleğinde ne başarı sağlayabilir ne de huzur duyabilir. Bu belirttiğim durumlar bir öğretmen için bir yaşam biçimi ve davranış olmuştur her zaman ve her yerde saygı ve sevgi görür. Yıllarca karşılaştığınız her yerde ceketlerinin iliklerini ilikleyerek saygı gösterirler.

Ders çalışmaya mecbur etmek için çeşitli bahanelerle: Ceza olarak 10-20-30 "soruyu çöz ve getir" diyerek ders çalışmaya zorladığım öğrencilerimden Öğretmenler Günü'nde teşekkür mesajları aldım. "Hocam iyi ki o zaman bizi zorlamışsın bir yerlere sizin sayenizde geldik." Sözleri beni çok duygulandırdı. İyi bir öğretmen kendini gizlese de onun tavırları, mimik ve hareketleri, konuşmaları, bakışı, kılık kıyafeti kendisini ele verir. Kısacası öğretmenlik kişinin dışına vuran tek meslektir. Bir toplumda kötü hareketlerinden dolayı öğretmeni ne kadar kınayan varsa iyi hareketleri için de o kadar takdir eden vardır. Eğer insanlar o kişiyi iyi tanıyorlarsa hakkında söylenecek asılsız şeylere karşı çıkarlar. "Hayır, o insan bunları yapmaz." Diyerek savunur ve yanında yer alırlar. Demek ki öğretmen her an toplumsal yargı ile karşı karşıyadır.

Kamuoyunun öğretmen hakkında kanaati bu iken öğrencilerin de beklediği davranışlar vardır. Bu nedenle öğrencilere örnek teşkil edecek şekilde davranılmalıdır. Onları, ahlak ve karakter bakımından da donatmak için gerekeni yapıyorsa, öğrenciler öğretmenlerini bu yönüyle de tanır, benimser ve değerlendirir. Hiç unutulmaması gereken bir durum öğrencilerin gözleri, öğretmenlerin üzerine çevrilmiş bir radar gibidir. Her hareketlerini kaydeder. İnsan ömrü kısadır. 60-70 yıl veya daha fazla. Bu süre çabuk gelip geçer. Önemli olan bu süreyi uzatabilmektir. Şöyle ki: Öğretmen bu imkana sahiptir. Eğer öğretmen öğrencilerini yetiştirmede onlar için örnek olmada gerekli titizliği ve özeni göstermişse bu dünyadan göçüp gittikten sonra da öğrencileri tarafından yaşıatılır.

Yüzlerce,binlerce öğrencisi onu hep minnet,şükran ve rahmetle anarak anılarla da olsa uzun süre yaşatacaktır. Bu mesleğin dışındaki insanların böyle bir şansı yoktur. Onlar ancak 3-5 yakını tarafından bir müddet anılır sonra da unutulup giderler. Tabii büyük devlet ve bilim adamları, ulusal kahramanlar, ünlü sanatçılar hariç...Öğretmen öğrencilerinin yaşattığı tek insandır. Öğretmen zamanı en iyi kullanan insandır. İyi bir öğretmen derslerini öyle güzel planlar ki, zamanı öyle iyi kullanır ki, ders çıkış zili çaldığı zaman son sözünü söylemiş, derse giriş zili çaldığında da sınıfın kapısında bulunmalıdır. Basit gibi görünen bu kuralları uygulamayan öğretmen öğrencilerin gözünde puan kaybeder. Öğrencinin böyle bir öğretmene saygısı azalır. Düşünün,çıkış zili çalmış, koridorlar öğrenci sesleriyle inliyor, siz içeride ders yapıyorsunuz. O sınıfta öğrenciye o dakikalarda ne verebilirsiniz. Öğrencinin gözü kapıda, kulağı dışarıdan gelen seslerde değil midir?

Öğretmen zarafet örneğidir. Kılık kıyafetine önem vermeyen, kullandığı sözcüklerin nezaketine dikkat etmeyen öğretmenin öğrenci üzerindeki izlenimi olumsuzdur. Rastgele konuşan görgü kurallarına uygun davranmayan öğrencilerine yakışsız sözcüklerle hitap eden bir öğretmeni öğrencileri ciddiye almaz. Nezaket, zarafet öğretmenin karakteridir.

Bir çok meslekte mesai devletin veya kurumun tayin ettiği çalışma süreleriyle sınırlıdır. Bir memur günde 8 saat, haftada 40 saat çalışır. Mesai bitiminde kalemini bırakır çıkar.

Bir öğretmen normal koşullarda haftada 15-20 saat derse girer ama buna karşılık evdeki ders hazırlığı, sınav sorusu hazırlığı, ders planları hazırlığı, sınav kağıdı okuma vs...Yani öğretmen mesai saatine bağlı olmaksızın sürekli çalışmak zorundadır. Bu nedenledir ki devlet öğretmenin çalışma saatini diğer devlet memurlarının mesai saatlerinin altında tutmuştur. Bu evdeki mesleki çalışmayı uygulamayan öğretmen derse hazırlıksız girer. O zaman da öğrencinin güven ve sevgisini kaybeder. Sonuç olarak şunu söyleyebilirim ki : Öğretmenlik bir sanattır. Yetiştirmek üzere emanet edilen öğrencileri bir hamur gibi yoğurarak vatana ve millete faydalı insan yetiştirme sanatıdır.

FAİK AĞIN

Emekli Matematik Öğretmeni-İZMİR

Bu hastalıklara hünnap meyvesi deva

Derleme

Amasya'da hünnap üreticileri, birçok hastalığa iyi geldiği belirtilen meyvenin yeterince tanınmaması nedeniyle tercih edilmediğini savunuyor.

Kentte çeşitli desteklemelerle alternatif ürün olarak üretimine başlanan hünnap meyvesinin, halk tarafından yeterince bilinmediği için pazar sorunu yařadığđı belirtiliyor.

Halk arasında " nnap, hinnap, innap,  iğde, Kuran iğdesi" gibi isimlerle bilinen meyvenin Amasya'da üretimini yapan üreticiler, meyvenin yeterince tanınmadığđı gerekçesiyle pazarlama konusunda sorunlar yaşadıklarını anlatıyor.

G ll  Bağları'nda 4 dönümlük arazisinin bir kısmında hünnap yetiştiren Ali İhsan  ng l (73), AA muhabirine yaptığđı açıklamada, meyvenin üretiminin ve toplanmasının zor olduğunu, buna karşın halk tarafından fazla tercih edilmediğini belirtti.

Alternatif olarak yetiştirdiği meyvenin pazarlamasında sorunlar yaşadıklarını dile getiren  ng l, "Vatandaş bu meyvenin nasıl yendiğini dahi bilmiyor.  retimi zor olan h nnabın dikenlerinden dolayı toplanması da zor. Hünnap yaklaşık bir aylık hasat zamanı boyunca 3-4 kez toplanıyor" dedi.

Hasat zamanında zahmetinden dolayı hünnap toplayacak işçi bulamadıklarını kaydeden  ng l, "Hasat zamanı aile bireyleri ve yakınlarımızdan yardım alarak meyveleri topluyoruz. Ancak asıl sorunumuz pazarlama.

Vatandaş bu meyveyi yeterince bilmiyor, bu nedenle birçok yere tanıtım için ucuz veya ücretsiz hünnap gönderiyoruz. Birçok hastalığa iyi gelen bu meyvenin tanıtıma ihtiya ı var" diye konuştu.

 ng l, eylül ve ekim aylarında hasadı yapılan h nnabın tezgahlarda kilosu 5 ile 7 lira arasında satıldığđını, bahçeden ise 2 ile 3 liradan  ıktığđını anlattı.

"şeker hastalığđı ve sindirim sistemi bozukluklarına iyi geldiği biliniyor"

Amasya Gıda, Tarım ve Hayvancılık Müdürü Cahit Gülbay ise alternatif ürün olarak desteklenen hünnap meyvesinin üretiminin artırılması için "Meyveciliğin Geliştirilmesi Projesi" kapsamında 15 üreticiye 750 fidan verildiğini anımsattı.

Gülbay, sağlık açısından faydalı olan hünnap meyvesinin tanıtılması ve Amasya'da alternatif bir ürün olması nedeniyle kapama bahçeler tesis edilerek il ve ülke ekonomisine katkı sağlanması için ama landığđını belirterek, şunları kaydetti:

"H nnab'ın hasadı zor ancak meyvenin özellikle şeker hastalığđı ve sindirim sistemi bozukluklarına iyi geldiği biliniyor. Daha uygun fiyatlarla tüketicilere ulaşması halinde hünnap meyvesinin pazar sorununun aşılacağını düşünüyoruz."

KIZAMIKLI HASTAM

Prof. Dr. Sadık DEMİRİSOY

Yıllar önce Gölcük Deniz Hastanesi'nde çocuk hekimi olarak görev yaptığım sıralar, gece yarısı kapı ziline acı acı çalması ile uyandık. Genellikle 1- 2 gecede bir acil vaka nedeniyle apar topar hastaneye çağırılmak ve sık sık eve hasta geldiği için uyanmak hayatımın bir parçasıydı.

Yatağımdan kalkmaya çalışarak, pijamalarla kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda biri 25-26 yaşlarında zayıf, beyaz tenli, koca burunlu ; diğeri daha yaşlıca, saçları ağarmış, orta boylu , topluca iki adamla karşılaştım. Işıktan kamaşan gözlerimi açmaya çalışarak baktım:

"Buyurun, ne istiyorsunuz" dedim.:

Saçları ağarmış adam:

"Kusura bakmayın, gece yarısı sizi rahatsız ettik. Bizim çocuk hasta. Sizi eve götürüp çocuğu muayene ettirecektik."

Çocuk hasta olunca akan sular duruyordu. Hasta çocuk için, "Ne zaman çocuk hastalandı?"/ "Neden çocuğu getirmediniz?", "Niçin gündüz hastaneye getirmediniz?" veya "Niçin gece hastanenin acil polikliniğine götürmediniz?" soruları geçerli değildi. Çocuğu hasta olan aile son derece duyarlı ve sinirli olabiliyordu. Bu nedenle kendi kendime çocuğu hasta olan ailelerle bu gibi soruları sormama kararı almıştım.

"Ev yakın mı?" diye sordum.

Tabii, hemen şuracıkça, yakın cevabını aldım.

"Bekleyin, hemen geliyorum" deyip hızla içeri girdim. Giyinirken eşime:

"Merak etme 5-10 dakikaya kadar gelirim" dedim.

Muayene aletlerimi alarak her iki adamla gecenin alacakaranlığında yürümeye başladık. Ev yakın denildiği için üzerime paltomu

almamıştım. Gecenin ayazı iliklerime kadar işliyordu. Yeni yeni uyanmaya başlamıştım. Ben nereye gidiyordum! 10-15 dakikadır hiç konuşmadan ıssız sokaklarda yürüyorduk. Bir ara durakladım:

"Ev yakın değil mi?" diye sordum.

Genç olanı hiç konuşmuyordu. Yaşlı olanı yine:

"Yakın doktor bey, şuracıkta. Dikkatimi çeken şey, evi gösterirken, işaret parmağı biraz yüksekçe kalkıyor, sanki Gölcük'ün kurulduğu tepelerin zirvesini gösteriyordu.

Hızlı adımlarla yürümeye devam ettik. Aradan 25-30 dakika geçmesine rağmen hâlâ eve ulaşamamıştık. Artık iliklerime kadar üşümüş ve yorulmuştum. Uzaktan gelen bir taksiyi görünce hemen atıldım:

"İsterseniz şu taksiye binelim..."

Yine aynı adam:

"Ev yakın ama fark etmez doktor bey." Artık laf dinleyecek halim kalmamıştı. Taksiyi dururdum. Taksi 10 - 15 metre ötemizde durdu. Herhalde taksi şoförü gecenin bir yarısında ıssız sokaklarda dolaşan bu üç garip insanın esrarını çözmeye çalışıyordu. Sonunda taksiye bindik. Rahatlamıştım. Hiç değilse gecenin soğğundan kurtulmuştum. Taksi şoförüne hiç duymadığım bir köyün veya semtin adını söylediler. O da bir şey anlamamıştı. Uzun tariflerden sonra taksi hareket etti. Tepeleri tırmandıkça tırmanıyorduk. Gölcük arkamızda kaybolmuş, dar bir patikada ilerliyorduk. Yarım saate yakın bir süre devam eden yolculuktan sonra, tarlaların ortasında, kapısının üzerinde soluk bir ışık veren bir lambanın olduğu, harap bir evin önünde durduk. Gecenin sessizliğini sadece uzaklardan gelen köpek havlamaları ve ulumaları bozuyordu.

Taksinin kapılarını açıp inen iki

adamdan yaşlısı, taksi şoförüne beklemesini söyleyerek kapıya doğru ilerledi. Diğer adam ve ben taksiden inerken şoför sigarasından çektiği dumanı taksi içine üflerken, kayıtsız bakışlarla bizleri izliyordu. Taksiden indikten sonra şoföre beni beklemesini söyleyerek kapıyı kapadım. Yüzüme vuran serin bir havayı içime çektim ve kendime geldim.

İhtiyar adamın kapıyı yumruklaması ile evin ışıkları yandı ve kapısı açıldı. Kapıyı şalvarlı, üzerinde gri bir yelek bulunan, beyaz yazmalı ihtiyar bir kadın açmıştı. İhtiyar kadın yazmasını ağzına doğru tutarak hızla evin içinde kayboldu. İhtiyar adamın içeri girip, buyur etmesi ile evin içine doğru ilerledim. Evin içinde dışarının aksine sıcak, ter ve küf kokusunun hakim olduğu ağır bir hava vardı.

Kısa bir koridordan sonra sağdaki kapıdan küçük bir odaya girdik. Odanın bir köşesinde, yer yatağında, kalın bir yorganın altında 2,5-3 yaşlarında, sadece kafası dışarıda bir erkek çocuğu dalgın bir şekilde yatıyordu. Yüzünde kızamığın bıraktığı döküntüler vardı. Solunumu hırıltılıydı. Odanın havası gürül gürül yanan bir teneke sobayla aşırı sıcaktı. Ağır koku, koridorda odadan daha belirgindi. Odada mobilya olarak eski kahvelerde olan sandalye ve yerdeki makine halısından başka birşey yoktu. Duvarlarda çerçevesi renkli ipliklerle yapılmış bir ayna ve sararmış, siyah beyaz 1-2 aile fotoğrafı asılmıştı.

Odaya girmemle birlikte çocuğun üzerine kapaklanmış, başı örtülü, şalvarlı, zayıf, genç bir kadın belki de ağlamaktan kızarmış mavi gözleri ile bana kısa bir bakış fırlatarak geri çekildi. Sessizce kapının yanına giderek, beni izlemeye başladı. Yorganı açtım. Hasta çocuk, çapakla birbirine yapışmış göz kapaklarını açmaya çalışarak yüzüme baktı. Kumral, zayıf, iri gözleri, ince boynu ve koca kafası ile tipik bir Anadolu çocuğu idi. Kızamık döküntülerinin solarken bıraktığı kahverengine çalan izler hâlâ yüzünde duruyordu. Kısık bir sesle ağlamaya çalıştı, ama ağlayacak hali yoktu. Gözlerini kapattı ve ağlamaktan vazgeçti. Ateş içinde yanıyor, soluk alıp, vermede zorlanıyordu. Ateşten neredeyse

havale geçirecekti. Hasta belki o yıla kadar yüzbinlerce çocuğumuzu daha hayatlarının baharında öldüren kızamık sonrası zatureye yakalanmıştı.

Hastanın üzerindeki kalın, yün yorganı açtım ve odanın penceresini açtım. Bir anda dışarının serinliği odaya dolmuştu. Getirilen ılık su ile hastanın bütün vücudunu silmeye başladım. Etrafımdaki aile üyeleri şaşkın bakışlarla beni ve hasta çocuğu izliyordu. Ateşinin düşmesi ile çocuğun sesi artık daha gür çıkıyor, bağırıltıları ile ortalığı inletiyordu. Reçeteyi yazıp, iyice tarif ettim. Artık görevim bitmişti. Muayene aletlerini topladım. Evin karanlık koridorunda ayakkabılarımı güçlükle bulup, giyerken benim ile devamlı konuşan ihtiyar adam avuç dolusu, bir tomar parayı ceketimin yan cebine sokuşturdu. Ayakkabılarımı bağlamadan kendimi dışarı artım.

Derin bir nefes alırken, gözlerim şaşkınlıkla gecenin karanlığında taksi ve şoförünü aradı. Her ikisi de yoktu.

"Taksi nerede? Bekleyecekti" diye kekeledim.

Yaşlı adam yere doğru bakıp, benim ile göz göze gelmemeye çalışarak mırıldandı:

"Acele işi varmış, beklemedi. Parasını bizden aldı ve gitti."

Çaresizlik içinde sordum:

"Peki, ama şimdi ben ne yapacağım?"

Yere doğru bakmaya devam eden ihtiyar adamdan belki de suçluluk duygusu içinde hiçbir ses çıkmadı. Devam ettim.

"Bari telefonunuz var mı? Evime telefon edeyim, taksi çağırayım."

Tok bir ses tonu ile tek bir kelimelik cevap verdi ve sustu: "Yok?"

Fazla düşünmedim. Yürümekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak :

"Haydi, hoşça kalın. "

İhtiyar adamın cevabını beklemeden gecenin karanlığında belli belirsiz uzanan patika yolda ilerlemeye başladım. Evden sadece bir ceketle dışarı çıktığım için gecenin ayazı bir kırbaç gibi bütün vücuduma çarpıyor, soğuk

iliklerime kadar işliyordu. Gece geldiğim için gideceğim yolu bilmiyordum. Bildiğim tek şey tepelerden aşağı inmemdi. Ancak bu şekilde denize paralel giden Gölcük- İzmit karayolunu bulabilirdim. Karanlığın içerisinde, hiçbir ışık veya yol görmeden saatlerce yürüdüm. Ara sıra ayağıma takılan taşlar nedeni ile tökezliyor, düşme tehlikesi geçiriyordum.

Ortalık yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Adımlarımı hızlandırdım. Uzaktaki sisler arasındaki gecekonduların ve kavak ağaçlarının silüetlerini görmemle birlikte artık koşmaya başladım. Ben onlara doğru koştukça sanki onlar giderek uzaklaşıyorlardı. Soğuk hava ve yorgunluktan nefesim kesilmişti. Bir ara durup dinlenmeye başladım. Uzaktan gelen ezan sesi, gecenin alacakaranlığında, oynayan gölgeler arasından sıyrılarak kulağıma kadar geldi. Artık ortalık iyice aydınlanmıştı. Önümü daha iyi gördüğüm için yürüyüşüm hızlanmıştı. Bu şekilde artık daha az üşüyordum. 10-15 dakikalık hızlı yürüyüşten sonra nihayet gecekonduların hizasına gelmişim. Gecekondu arasında tek bir insan görmemişim. Tek tük tüten bacalar da olmasa, bu yapılarda insan yaşadığına kimse inanmazdı.

Soğuk hava nefesimi kesmişti. Nefes nefese bir gecekondu duvarına oturdum. Uzaktan hantal adımlarla gelen iri bir sokak köpeği bana kısa bir bakış fırlattıktan sonra ilgilenmeden önümden geçti ve gözden kayboldu. Uzaktan uzağa gelen köpek havlamaları uyanan günün habercileri idi.

Tekrar ayağa kalktım. Güneş ufuktan yükselmeye başlamıştı. Bütün güzelliği ile yeni bir gün doğuyordu. Soğuk biraz olsun azalmıştı. Evdekilerin beni merak edecekleri aklıma geldi. Yürüyüşümü daha da hızlandırdım.

Bir anda uzaklarda uzanan denizi görmem ile birlikte önümden uzanan toprak yoldan çıkarak bayırlardan aşağı, denize doğru koşmaya başladım. Deniz benim için bir hedefti. Denize doğru koşarsam Gölcük'e giden karayolunu bulacağımı biliyordum. Gecekonduların yerini, yarısı bitmiş, üstünde demir filizlerin olduğu, sıvasız evler almıştı. Bir

an gözlerime inanamadım. Evlerin birinden çıkan bir adam ticari bir taksinin kapısını açıyordu. Can havli ile bağırdım:

"Bir dakika bekler misiniz?"

Adamcağız şaşkın bakışlarla bana doğru döndü. Kim bilir aklıdan neler geçiyordu. Herhalde bu sabahın köründe takım elbise ile bu dağ başında ne aradığımı, in mi, cin mi olduğumu merak ediyordu. Koşarak yanına gittim. Kendimi kısa bir açıklama yapmak zorunda hissettim:

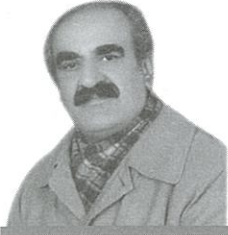
"Ben doktorum da, hasta muayene ettim, Gölcük'e gitmek istiyorum."

Yüzündeki şaşkın ifade kayboldu. Hafif bir gülümseme ile:

"Ben de zaten Gölcük'e gidiyorum. Binin götüreyim."

Hemen geçip, şoförün yanına oturdum. Rahatlamışım. Arabanın hareket etmesi ile derin bir nefes aldım. Yorgunluktan her tarafım ağrıyordu. Yollar hâlâ tenhaydı. Uykusuzluktan şoförün meraklı sorularına bile cevap verecek halim yoktu. Bu soruları kısa cevaplarla geçiştirmeye çalıştım. Tepelerden aşağıya inmeye devam ediyorduk. Bir ara gözlerimin kapandığını hissettim. Şoförün sesi ile kendime geldim. Nihayet Gölcük'e girmiştik. Bir taraftan evimin yolunu tarif ederken, gözlerim taksimetreye takıldı. Birden ceketimin yan cebime sokulan parayı hatırladım. Elimi cebime sokarak parayı cebimden çıkardım. Verilen para 5 tane 100 liralıktı, yani 500 liraydı. O sıralar muayenede muayene ücreti 3000 TL, hastanın evine gidilirse 5000 TL'nin üzerindeydi. Nihayet evime gelmişim. Taksimetre tam tamına 490 TL tutuyordu. Elimdeki paranın tümünü taksi şoförüne verdim.

O an belki çok kızmışım. Ama sonraları bu olay, kızgınlığın yerine bende iz bırakan bir hekim anısı olarak kaldı. Daha sonraki tecrübelerimle ve çocuğum olduktan sonra çocuğu hasta olan anne-babanın her çareye başvurabileceğini, hekimin anlayışlı olması gerektiğini öğrendim.

Mahir BAYKUT

Kaynanam Kurtuldu mu?

Bazı dost ve arkadaşlarımın ısrarı üzerine gördüğüm ve şahit olduğum ilginç hatıralarımı yazıyorum.

Esas olayı yaşayan ve anlatan babam Sabri BAYKUT'tur. (Çuhadargilin Sabri)

İsmi lazım değil, zamanın birinde Küzne'de öğretmenlik yapan bir şahıs, çok havalı afili biriydi. Saçlarını (Tabiri caizse) danaya yalatmış gibi tarar, kısa gömleğini çemürlemiş bir vaziyette köşeli köşeli gezer ve ona buna takılır, aynı zamanda da çok uyanık geçinirdi. Öğretmenin bu durumu Sabri dayının dikkatini çeker. Kendi kendine düşünür

"Yahu nasıl edem de şu öğretmene bir iş bulam? (İşleteyim)"

Bir gün, akşam üzeri öğretmen, acele şekilde köye (Küzne) giderken babam seslenerek arabayı son anda durduruyor: öğretmene hitaben:

"Hoca iş bildiğin gibi değil, bizim garı (annem) çok merak ediyor: Acaba gaynanam

gurtuldu mu? (Sağlıklı bir şekilde doğum yaptı mı?) Tez haber yetişdüresin." Anneannem de Küznenin Fatik Abası, yani 75-80 yaşlarında. Öğretmen de buna inanıp:

"Tamam Sabri dayı, ben gittim mi sorarım deyip yola koyuluyor. Küzne'ye varır varmaz daha kendi evine bile varmadan köy meydanındaki (Pörnek) dedemgilin eve uğrayarak:

"Ali Çece. Ali Çece (Gottık Ali) Fatik baci gurtuldu mu? Sabri dayı acele cevap bekliyor." Diye lafı patlatınca, dedem önce afalliyor; sonrada kakhahayı goyveriyor. Ardından da:

"Hoca hoca, Sabri bi halt etti, utanmadan seninle bu haberi gönderdi: bari sen utansaydın. Ula Fatik aban kaç yaşındaki doğum yapı!!!

İşte o zaman o havalı ve çok bilmiş geçinen öğretmende jeton düşüyor. Sabri dayının eğitim şamarını yediğinin farkına varıyor.

Gelin - Kaynana Atışması

(Karşılıklı söyleşi havası içinde geçen türkülerin ünlülerinden biri de "Gelin-Kaynana Atışması"dır. Hemen her bölgede değişik türde söylenen atışmanın yöremizden derlenen bir örneğini aşağıda sunuyoruz.

GELİN

- 1 Kaynanam kara mesti
Beni oğluna kesti
Kesti de bana n'etti?
Aldı bağına bastı.
- 3 İrafa fincan koydum
İçine mercan koydum
Kaynanamın adını
Kuyruklu sıçan koydum.
- 5 Çarşıdan aldım kilimi
Kes kaynana dilini
Akşam oğlun gelende
Kırar kambur belini
- 7 Kalbura koydum otu
Benim kaynanam kötü
Evliyadan kız alsa
Yine der: "Gelinim kötü."

KAYNANA

- 2 Eli elcekli gelin
Kolu kolçaklı gelin
Oğlanı ben doğurdum
Kedi bacaklı gelin.
- 4 Çift minderin çift yüzü
Biz ne tanırdık sizi
Kürk giydin hanım oldun
Aslın çingene kızı
- 6 Aldım getirdim gelini
İçime saldım yalanı
Bana kem söz söylersen
Arılar soksun dilini.
- 8 Kaynanalar, kötü mü?
Yeter, yedin etimi
Gelinim iyi olsun da
Hergün verem methini.*

* Not: "Gelin-Kaynana Alışmasındaki 1. 6, 7 ve 8 no. lu dörtlükler Zeynep Özmen'den derlenmiştir.

Ağın'dan Fıkra Tipleri ve Fıkralar

Mehmet ORHAN

Hayrullah Orhan (1914 - 1986) Çece olarak tanınır. Beyelması'nda doğdu. Malatya'da hayata gözlerini yumdu. Askerlikten sonra bir süre Ankara Fişek Fabrikasında çalıştı, sonra Malatya Şeker Fabrikasına nakletti ve emekliliğine değin orada çalıştı.

Hayrullah Çece, şakacı ve nükte sever bir kişiliğe sahipti. Hemşerileriyle ve iş arkadaşlarıyla sıcak dostluk ilişkisini daima sürdürmüştü. Yardımseverliği de üstündü. Tanıdığı her kişinin yaşamına ilişkin fıkraları vardı. Bulunduğu toplantılar neşeli, şen geçerdi, tüm yaşamı fıkralarla doluydu.

Aşağıya Hayrullah Orhan'dan beş fıkra alıyoruz:

Muhasebe Şefliğini İstiyor

Hayrullah Çece, Malatya Şeker Fabrikası muhasebe servisinde çalışıyordu. O, çevresinde herkese takılır, çevresi de fırsat düşürerek onu köşeye kısırmak isterdi.

Bir sabah, Muhasebe Şefi fabrikaya gelirken, giriş kapısı önünde bir çoban köpeği görüyor. "Bununla Hayrullah'a bir oyun oynamalıyım." diye kuruyor.

Servise gidince Çece'ye:

- "Hayrullah, diyor, girişte bir akraban var, seni görmek istiyor."

Çece kapıya koşuyor, orada kocaman bir çoban köpeği. Bu arada, konuyu bilen bekçiler de gülüşüyorlar. Bir oyuna geldiğini anlayan Çece, servise dönüp yerine oturuyor. Az sonra Muhasebe Şefi geliyor:

- Hayrullah, diyor, akrabanla görüştün mü?
- Görüştüm.
- Ne diyor, niçin gelmiş?
- Fabrika'da işe girmek istiyor.
- Peki, olur diyeydin.
- Dedim, ama memur olmak istemiyor.
- Ya ne istiyor?
- Muhasebe Şefliğini istiyor.

Çabuk Kurtulalım

Hayrullah Ağabey Ankara'da çalışırken, eşi Nazlı Ablayı da getirtmişti. Eşi çok zayıf olduğu için, bir şişe balık yağı alıp getirdi ve o akşam bir ölçek fincana koyup içirdi. Nazlı Abla bunu güçlükle yudumladı.

Ertesi akşam Çece işten dönünce, sofraya

üzerine dizilmiş beş-altı kahve fincanı görüyor.

- Hayrola, diyor, bu fincanlar da ne? Misafir mi geldi?

Nazlı Abla, fincanlara böldüğü boşalmış balık yağı şişesini göstererek: - Çok zor içiliyor, hepsini bugün içem de gurtulam, diyor.

Çece, sofradaki dolu fincanları birer birer alıp balık şişesine geri doldururken:

-Yaa! Kari iyi akıl etmişsin, diyor, hepsini iç de çabuk kurtulalım.

Konuk Eşek Olursa

Malatya Şeker Fabrikası Meydan Amiri, Hayrullah'a takılmak ister:

- Hayrullah, der, sizin memlekete gittim, eşekten başka kimseyi göremedim.

- Elbette göremezsin, der Çece, bir memlekete vali gider, onu vali karşılar: kaymakam gider, onu kaymakam karşılar. Eşek gidince de onu eşeklerin karşılaması gayet doğaldır.

Tavşan Olmasın

Komşu Alevi köylerinden bir hemşerisi, Hayrullah Çece'yi faka bastırmak ister ve "Hozakpur" sözcüğünün "Domuz Pınarı" anlamına geldiğini, ona sorular sorarak, Sokrates vari söyletmeye çalışır. Hayrullah da, tersine, onu kazdığı kuyuya düşürür.

Hemşeri:

- Sizin köyün eski adı Hozakpur'un Ermenice'de kötü bir anlamı var.
- Nasıl yani?
- Bir hayvan adı, biz onun etini yemeyiz.
- Tavşan olmasın?

Sen de Emine'yi Hacca Yolla

Hayrullah Orhan, karayağız bir kişi idi. Hacca gidip geldikten sonra, bir gün Naim Amca'nın oğlu, öğretmen Halit, ona takılmak istiyor:

- Hayrullah Çece, diyor, sen hacca gidip geleli hayli beyazlaştın.

Halit'in hanımı Emine'de Hayrullah Ağabey gibi karayağız. Çece, hazır cevaplığını kanıtlıyor:

- Öyleyse Halit, diyor, sen de Emine'yi gelecek yıl hacca yolla.

*Dünden bugüne Ağın kitabından alınmıştır.

Yılın Öğretmeni Hatice YAĞMUR

Milli Eğitim Bakanlığı 24 Kasım Öğretmenler Günü'nde "Öğretmen Mesleğinde Fark Yaratınlar" başlığı ile yayımlandığı genelge ile "Yılın Öğretmeni" Niğde'nin Alay Kasabası İlkokulu'nda Sınıf öğretmeni olarak görev yapan Hatice Yağmur seçildi.

*** Hatice Yağmur'un kendi kaleminden ibretli hayat hikayesi

1982 senesinin Mayıs'ının Engelliler Günü olarak kutlanan 10. gününde dünyaya gelmişim. Vekil öğretmen olarak çalışan devlet sevdalısı henüz 21 yaşında bir baba ile ilkokul mezunu olmasına rağmen müthiş bir eğitimci, psikolog ve çocuklarının eğitimi için hayatını adayan henüz 19 yaşında bir annenin evlatlarıyım. Ve ismiyle tam bütünleşmiş güzelliği ve insanlığıyla sırma gibi tüm zarafetin işlendiği dünya ve ahiret dostum ablamın doğumundan 3 yıl sonra bu fani dünyadaki hayat yolculuğum başlamış. Ben de tıpkı adını gururla taşıdığım Hz. Hatice annemin beklediği gibi erkek evlat olarak bekleniyordum. Ama 4,5 kilo, bembeyaz bir ten, simsiyah gözler ve yüzünde bir "yıldız" işaretiyle sırf babamın tahsili için birçok vilayet değiştirmiş dedemin şimdiki odasında bir kız çocuğu olarak gülümsemişim bu dünyaya...

Doğumuma yardımcı olan ebe korkulu ve endişeli halde fırlamış odadan müjde bekleyenlerin yanına "çocuğunuz engelli, özürlü doğdu" (artık kendi dilinde durumu nasıl izah ettiyse) "Ben de göbek bağına kesmedim" demiş. Şimdi anlıyorum ki sırf bu farklılığımdan dolayı ebenin ilkel bakış açısıyla yaşama hakkım elimden alınacakmış! Annem hâlâ habersiz durumdan... Sadece varlığımdan haberdar... Ve dedem... Koca çınar 15 yıl muhtarlık yapmış. Anlattığına göre Adnan Menderes arkadaşımış ve bulunduğu yerin en varlıklı insanlarındanmış. Ebenin o ilkel sorusuna cevap vermiş hemen: "Çocuğun göbek bağına kes ve kundakla! Ben ona annemim adını vereceğim. Kimse bakmasa da ben bakar, büyütür, okuturum" demiş. Böylece göbek bağı kesilmiş ve bağlanmışım bu dünyaya... Adım da konmuş bu vesileyle: Hatice...

Yüzümdeki işareten dolayı Yıldız koymak isteyenler olsa da emir büyük yerden olduğu için kimse itiraz edememiş. Annem çok sevinmiş ismime çünkü en az 3 yakınının kızının adını annem koymuş "Hatice olsun" demiş ve Hz. Hatice annemizin adını vermiş...

Artık gerçeğe yüzleşme vakti gelince; annem ve babamın sevinçleri ciddi bir acı ve kaygıya dönüşmüş. Annem "İnsan açlıktan ölmüyormuş" kızım diyor tam 40 gün babamla beraber sofraya oturmamışlar. Acılarından acıktıklarını fark etmemişler...

Sonra Ankara'da görev yapan dayım (hakkını ödemem mümkün değil) gelmiş ve beni Hacettepe Hastanesine götürmüş ve küçük Hatice henüz 40 günlük...

Doktorlar tepeden tırnağa incelemişler. Annem "Gelen çocukların içinde en sağlıklısı sendin çünkü onlar Çernobil mağduruydu. Sen hamileliğimin ilk üç ayında yanlış yapılmış bir iğne ile bilinçsiz bir doktorun..." diye anlatıyor o günleri. (Kimseye kırgın değilim çünkü her şey sebepler dairesinde...) Tüm tetkiklerin sonunda doktor, annemi ve babamı çağırmış: "Çok sağlıklı bir kızınız var. Yalnız onu hayata kazandırmak sizin elinizde. Ablasından asla ayırt etmeyin ve her işini yapmasına müsaade edin" demiş... Annem "Ondan sonraki süreçte çok fazla üzülmeyim, çünkü hastanede beterin beterini gördüm şükrettim ve yoluma devam ettim" diyor... Ancak annem aklında hep bir soru işareti olduğunu söylüyordu; "Acaba Sırmam okur da Haticem okuyamaz mı diye kaygım ve üzüntüm tek bu yöndeydi..."

Bu arada babam polis okulunda öğrenci. (Aslında Gazi Matematik Öğretmenliğini kazanmış ama 80'li yılların kaygısıyla babaannem razı olmamış ve babam kayıt yaptırmamış) ve Hatice 6 aylık bir bebek... Hayatımın dönüm noktalarından biri...

O yıllar dedem ve babaannem hac vazifelerini yapmakta; annem ev temizliği yapıyormuş elindeki ot süpürgesiyle. Beni de görebileceği bir yere oturtmuş ve düşüp kendime

zarar vermeyeyim diye etrafımı minderlerle desteklemiş...

Birden sol elimle annemin süpürgesinden yere düşen bir çöpü alivermişim. Bunu fark eden annem sevinç çılgınlıkları atmış. Saatlerce mutluluktan ağlamış: "Sol eliyle saman çöpünü tutan yavrum sağ eliyle de kalem tutar ve okur" demiş "Okuturum, gerekirse yatağımı satar yine okuturum" demiş...

Evet, bugünkü öğretmen, yazar Hatice bir saman çöpündeki umutla gelmiş bugünlere...

Babamın okulu bitirmesiyle Gaziantep'e tayin olmuşuz. Artık 15 aylığım ve benim özel durumumu babamın rüşvet almasına bağlayan bağnaz insanlara cevabım ben dünyaya geldiğimde;

**"Ben milletim uğruna adamışım kendimi,
Bir doğrunun imanı bin eğriyi düzeltir,
Zulüm Azrail olsa hep Hakkı tadacağım,**

Mukaddes davalarda ölüm bile güzeldir..." misralarının altına doğum tarihimizi yazan onurlu, memleket sevdalısı bir köy öğretmeniymiş benim babam... Ve sonrasında her daim yanımızda durabilen asla hayatımıza müdahil ya da kısıtlayıcı olmayan yıkılmaz bir kale gibi bize helal kazanç getirebilmek adına kendini önce Yüce Türk Devletine sonra ailesine adayan Şerefli bir Türk Polisiydi benim Babam... 2 yıl sonra Derya'mız geldi dünya'ya... Cıvı cıvı şen kahkahalarıyla yüreğimizi ısıtan ve adını benim koyduğum Derya'm... 3 yıl sonra Tuba'm doğdu ve artık kızları dörtledik... Doğumunu hatırlıyorum yemyeşil gözleriyle bana bakan dokunmaya kıyamadığım küçüğüm

büyüdü Türkçe sevdalısı bir eğitimci oldu. O benim Küçük öğretmenim... Evet, 6 aylıkken saman çöpünü tutan, 4 yaşında yazı yazmaya başlayan ancak fakülteyi bitirdikten sonra kalem tuttuğuna inanılmayan ve herkesin sadece 15 dakikada aldığı sağlık raporunu 15 günde alabilen Hatice Öğretmen şimdi 7 yıllık öğretmen... Şu an merkeze 45 km uzaklıkta bir kasabada tohum ekiyor hiçbir özürünü kullanmadan (çünkü buna ihtiyaç duymuyor) ancak Hatice Öğretmen bu seferde ehliyet engeline (!) takılıyor... Her iki kolunun da olmadığını iddia eden doktor, Özürünü sınıfı ehliyeti bile almasına müsaade etmiyor!

Her işini kendi yapabilen, çoğu zaman evde yalnız yaşayan ve hiç kimseye - yaradana şükürler olsun ihtiyaç duymayan kalem tutan Hatice direksiyon tutamaz diyorlar.

Asla üzülüyorum çünkü onun bakan (!) gözleriyle göremediği her iki kolumun ve elimin varlığı için şükrediyorum... Çünkü ben bardağı her haliyle dolu görebilen (ya havayla ya da içeceklerle), tohum eken, insan yetiştiren bir suretim ben Hatice Öğretmenim...Kalem tutamaz diyenlerin inadına 'Eli kalem tutanların' sitesi DefterK.com ailesinin bir üyesiyim...Ben eğitim ordusuna dört tane pırlanta gibi nefer yetiştirmiş, sevgi, hoşgörü ve umudun huzurun her daim demlendiği bir ailenin eseriyim...Ben öğretmenim... Hatice Öğretmen...

Haber Kaynağı: www.kamudanhaber.com

OLALIM

Bayramdan bayrama sevmek olur mu?
Her gün birbirimizi sever olalım!
Bir gün üzgün bir gün kızgın olur mu?
Her gün birbirimizi sayar olalım!

Bayrama güvenip ayrışmayalım,
Eğriye, hileye karışmayalım,
Dünya malı için vuruşmayalım,
Saygıyı, sevgiyi duyar olalım!

Yalana, dolana izin vermeyin,
Haksızlıklara da destek vermeyin,
Güzele sarılın, bela olmayın,
Bayramı da içten duyar olalım!

Ne kötülük, ne kin, ne zulüm olsun,
İyilik, güzellik, doğruluk dolsun,
Hasedi, tiranı TANRI'dan bulsun,
Bunları bayramda kovar olalım!

Barış doğruluk kutsal ekmek için,
Her emeğe saygın bir değer biçin,
Çoğunluk ağlıyor, gülmüyor niçin,
Bunu korkusuzca sorar olalım!

Her gelen gün daha güzel gelmeli,
Herkes içtenlikle elin vermeli,
Yalanı, çıkarı ters yüz itmeli,
Doğruyu, iyiyi arar olalım!

Şahinim der güzel günler gelecek,
Herkes birbirine güven verecek,
Dört mevsimle yedi iklim bilecek,
O zaman bayramda güler olalım!

19 Eylül 2009/Mustafa Şahin-Malatya

Ağın Yöresinden Bilmeceler

Anonim

BİLMECELERİMİZ

(1) Allah yapar yapısını
Bıçak açar kapısını.	(14) Biz biz idik, biz idik
Otuz iki kız idik
Bir sofraya dizildik
Kırgı geldi kıramadı
Sürgü geldi süremedi
Ecel geldi bozulduk.
(2) Altı tahta, üstü tahta
İçinde bir kara kahpe.	(15) Çat burda, çat surda
Çat kapının ardında.
(3) Akşam serilir
Sabah dürülür.	(16) Çimer çimer kazığa biner.
(4) Altın tas, gümüş tas
Birin kaldır, birin as.	(17) Çin cinli hamam
Kubbesi tamam
Bir gelin aldım
Babası imam.
(5) Anaya değmez, babaya değer
Dayıya değmez, amcaya değer
Kardeşe değmez, bacıya değer.
Değere değmez, değmeze değer
Vallahi değmez, billahi değer.	(18) Dağdan attım kırılmaz
Taştan attım kırılmaz
Bir tükrüğüme dayanmaz.
(6) Aptest alır, namaz kılmaz
Cemaatten geri kalmaz.	(19) Dağdan gelir, taştan gelir
Bir kınalı eniştem gelir.
(7) Baldan tatlı, baltadan ağır.	(20) Dağdan gelir, taştan gelir
Kükremiş bir aslan gelir.
(8) Ben giderim, o gider
Ben dururum, o durur.	(21) Dam üstünde kalaylı tas.
(9) Bir ağzı var, yüz gözü
Üç ay müslüman
Dokuz ay düzü.	(22) Derin kuyu, cumbul suyu
İçen ölür, tartan kalır.
(10) Bir kuyum var
İçinde iki türlü suyu var.	(23) Elde tutulmaz
Çarşıda satılmaz
Mendile konulmaz
Tadına doyulmaz.
(11) Bir küçücük fıncık
İçi dolu turşucuk.	(24) Elemez, melemez
Ocak başına gelemes
Gelirse de geri dönemez.
(12) Bir küçücük mil taşı
Dolanır dağı taşı.	(25) Ektim nohut, bitti söğüt
Yaprağı dut, kendi armut.
(13) Bir sürü kuşlar
Bağdat'a işler
Kendi kazanır
Beğine bağışlar.	(26) Etten kantar
Altın tartar.

* Cevaplar 31. sayfadadır.

İçtiğimiz sudaki diğer büyük sorun: Mineral eksikliği

Derleme

Geçtiğimiz aylarda, ambalajlı menba sularının sağlıklı koşullardaki dolum tesislerinde üretildiği, cam, pet ve plastik damacanalara soframıza kadar gelen bu suların sağlığını tehdit ettiği iddialarını medyada yaygın biçimde izledik. Sağlık Bakanı Recep Akdağ da, konunun üzerinde hassasiyetle durulduğunu, yapılan kontrollerde sağlıklı bulunan tesislerin kapatıldığını, sonra da gerekli düzeltmeler yapıldığında, bu tesislerin tekrar işletmeye açılmasına izin verildiğini açıkladı. Ancak içtiğimiz sularla ilgili olarak gözden kaçan bir başka sağlık sorunu daha var.

Türkiye'de halen işletmekte olan menba sularının büyük bir bölümü, kuvarsit, granit ve volkanik birimlerde oluşan akifer boşalımli kaynak sularıdır. Bu suların büyük çoğunluğu, 1-1.5 (FS°) Fransız sertliğinde olup, asidite değerleri (pH) 6.5'un altındadır. Buna karşılık, kireçtaşı, dolomit ve mermer gibi formasyonlardan boşalan kaynaklar ise, kalsiyum ve magnezyum bakımından zengin, dolayısıyla, Fransız sertlik derecesi (FS°) yüksek sularıdır. Ne yazık ki daha sağlıklı olan bu sular, ülkemizde "kaba su" olarak tanımlanır, fazla sert bulunur ve menba suyu işletmelerinde bu tip kaynak suları çok nadir kullanılır.

Kısaca, Türkiye'de damak tadı bakımından en çok tercih edilen sular, sertlikleri çok düşük olan sulardır. pH değerleri 6.5'tan azdır ve hepsi mineral içeriği bakımından fakir sulardır. Asidik sular, bu da demektir ki "aşındırıcı" sulardır.

Son yıllara kadar, Sağlık Bakanlığı'nca düzenlenen "Menba Suyu Yönetmeliği," menba suyu özelliklerinin başında, suların sertliğinin 0-10 FS° arasında olması şartına yer veriyordu. Sonra, bir aşamada sertlik üst sınırı kaldırıldı, fakat alt sınır konmadı. Buna karşın, Avrupa Birliği ve Dünya Sağlık Teşkilatı (WHO) standartlarında bu değerler çok farklı olarak tanımlanmıştır. İçme suyunda, Avrupa Birliği Fransız sertlik değerinin minimum 15 (FS°), WHO da minimum 10 (FS°) sertlik derecesinde olmasını önermektedir.

Aslında, bir menba suyu alırken, dikkat edilecek husus, tadının yanında suyun içeriği, yani taşıdığı kimyasallardır. Suda faydalı minerallerin varlığı ve zararlı maddelerin olup olmadığı hayati önemdedir.

Menba sularının, önemli bir kalsiyum kaynağı olması gerekir. Bir insanın günlük kalsiyum ihtiyacı 1000 mg'dır. Çocuklar ve yaşlılar

için bu ihtiyacın karşılanması özellikle önemlidir. Gerekli kalsiyumun yaklaşık yüzde 20'sini içtiğimiz sudan alırsınız. Bunun için de, 100 mg/litre kalsiyum içeren bir sudan günde iki litre içmemiz gerekir.

Magnezyum ise, kas ve kemik sağlığı ile sinir iletimi için önemlidir. Günde ortalama 200-400 mg magnezyum alınması gerekiyor. İleri yaş ve hamilelikte, ayrıca her yaşta yorgunluk hissedildiğinde magnezyum ihtiyacı artar. Bu madde kalp kası sağlığı için de önemlidir. Son yıllarda magnezyumun kansere karşı direnç sağladığı da iddia edilmektedir. Vücut, yine magnezyum gereksiniminin önemli miktarını da içme suyundan karşılıyor. WHO yayınlarında, içme suyunda kullanılan düşük sertlikteki asidik suların, insan sağlığına olan olumsuz etkileri araştırılmıştır. Bu araştırmalarda, magnezyum yönünden zengin su kullanan bölgelerde yaşayan insanlarda kalp krizi riski anlamlı bir şekilde düşük bulunmuştur.

Bugün, dünyada en çok satılan Fransızların menba suyu Evian'ın sertlik derecesi, 27 FS° dir, yani Türk damak tadı standartlarında "kaba bir su"dur Evian. Daha önce de belirttim; bizde bu değer, en çok satan menba sularında 1-1.5 (FS°) Fransız sertlik derecesi arasındadır, yani dünyanın en popüler suyu ile Türkiye'nin en popüler suları arasında büyük bir fark var. Ülkemizde, geçmişte "yönetmelik gereği," şimdi de "Türk Standartları" gereği düşük sertlikli suların içilmesi teşvik ediliyor.

Menba suları için aranan en önemli özellikler; suyun nötr, yani PH değerinin 7-7.5 arasında olması; içinde yeterli miktarda kalsiyum (Ca) ve magnezyum (Mg) tuzlarının bulunması; buna karşın, kaynağın beslenme alanında, kirlenici özellikteki yerleşimler, tarım alanları, endüstri kuruluşlarının bulunmamasıdır.

Sadece büyük firmaların şişeleme tesislerinde, sular 0.5 ila 0.1 mikronluk seramik ve/veya plastik filtrelerden geçirilmekte ve ayrıca ozonlanmaktadır. Kaynak suyunun ozonlanması, suyun doğal özelliğini kaybettirir. Yönetmeliklerde ozonlama yoktur. Fakat tüm büyük tesislerde ozonlama uygulanmaktadır. Ozonlama ile steril hale getirilen su, şişelendikten sonra aylarca bekletilebilir. Geçtiğimiz yıllarda, bir bakanın Ege Bölgesi'ndeki bir şişeleme tesisinin açılışında, "Türkiye'nin ilk steril su tesisini açıyorum" diye konuşma yaptığını televizyon haberlerinde tebessüm ederek izlemiştim.

Oysa ozonlama yöntemi ile bakteriyolojik yönden arıtılan ve doğal özelliği kaybettirilen sular, deterjan ve pestisitler yönünden hiç kontrol edilmemektedir. **pH değerleri düşük, asidik ve aşındırıcı özellikte olan, yeteri kadar kalsiyum ve magnezyum gibi yararlı tuzları barındırmayan menba sularının içilmesi sakıncalıdır.**

Özellikle, kemik oluşumu devresinde çocukların ve ileri yaşlardaki yetişkinlerin bu aşındırıcı menba sularını, ne kadar "yumuşak," ne kadar lezzetli olursa olsun sürekli kullanmaları sağlığa aykırıdır. Belirli bir yaşın üzerindeki kadınlarda, **kemik erimesinin görülmesi, sık sık kalça kırılmalarının yaşanması, Türkiye'de adeta olağan bir olay gibi karşılanıyor.** Genelde pH değeri düşük, aşındırıcı özellikte su kullanımının bu "kırılganlıktaki" belirleyici rolü göz önüne alınmıyor.

Esas mesleği hekimlik olan Sağlık Bakanı Akdağ'ın, ambalajlı menba sularımızı bir de kimyasal niteliği yönünden inceletmesinde, Avrupa Birliği ve WTO standartlarında sağlıklı olup olmadıklarını irdeletmesinde yarar vardır. Belki o zaman, elde edilecek sonuç ve bu sonuçtan çıkarılacak dersler, daha sağlıklı bir toplum yönünde bir adıma dönüştürülebilir.

Prof. Dr. Ahmet Aydın yorumu

Suyun ideal pH'sının kaç olması lazım?

pH suyun asitlik derecesini gösteren bir terim. pH aralığı 0-14 arasında değişiyor. 7 nötr, 0-7 arası asidik, 7-14 arası alkali su olarak kabul edilir. Bir su ne kadar çok kalsiyum, magnezyum ve potasyum içeriyorsa asitliği de o kadar az oluyor; yani pH'sı alkali tarafta oluyor. **pH değerinin 7,5-8,5 arası olması (yani hafif alkali olması) ideal.**

Suyun sertliği ne demek?

Suda çözünmüş halde bulunan kalsiyum (Ca) ve magnezyum (Mg) bileşiklerinin toplamına suyun sertliği deniliyor. Genelde Fransız Sertliği (Fr) birimi kullanılır; 0-5 fr - çok yumuşak; 5-10 fr - yumuşak; 10-20 fr - orta sert; 20-30 fr - sert; >30 fr - çok sert.

Çok yumuşak suların içimi iyidir ama vücuda yeteri kadar kalsiyum ve magnezyum alamamış oluruz.

Hangi gıdalar asitlidir?

Proteinli gıdalar (et, süt, süt ürünleri, yumurta), tahıllar, rafine yağlar, şekerler ve rafine gıdalar ve yumuşak sular asit yükünü artırırken, sebzeler, meyveler ve sert sular asit yükünü azaltıyorlar.

Günümüzde böbrek asit yükünün artmasının tek nedeni alkaliden zengin sebze ve meyvelerin yeteri kadar alınmaması değil, ayrıca et ve tahıl gibi besinlerin işlenmesi sırasında potasyum ve magnezyum gibi alkali yapıcı minerallerini kaybetmesi. Bu nedenle kavurma, klasik sucuk ve pastırma, mandıra sütü gibi proteinli gıdalar, rafine sucuk, pastırma, salam, sos ve kutu sütü gibi

rafine gıdalara göre daha az asidikler.

Raf ömrü uzun olan rafine gıdaların tüketiminin artması insanlardaki **asit yükünü artırmıştır.**

Taş devrindeki insanların idrarla attıkları asit miktarı (**22 mEq/gün**) günümüzdekinden (**64 mEq/gün**) üç kat daha azdır.

Asitli gıdalar niçin sakıncalıdır?

Vücudumuz, hayatiyetini sürdürebilmek için hücrelerimizde oluşan asitleri atmaya çalışır. Vücut pH'sı 7.35 ile 7.45 arasında çok dar bir bantta bulunur. Bu dengeyi sağlamak için asitlerin vücuttan atılmaları gerekir. Vücudumuzda oluşan asit artıklar terle, dışkıyla, nefesle ve daha çok da idrar yolu ile atılır.

İnsan böbrekleri pH:5'in altındaki idrarı, yani asidik idrarı boşaltamazlar. Bu nedenle oluşan asitler (daha çok fosfat ve sülfatlar) kısmen kemikten gelen kalsiyum ile tamponlanır ve ancak o şekilde idrarla atılabilir. Diyetle alınan yüksek miktardaki asit, böbrekler ile atılırken kemik kalsiyumunu da eritir. Bu arada asidik gıdalar kas protein sentezini de yavaşlatır. Bu durum birçok sağlık sorununa yol açıyor.

Bu bağlamda asitli gıdaların kemik erimesi, şeker hastalığı, kas zafiyeti, böbrek taşı, gut, kanser, şişmanlık gibi hastalıkların oluşumunda önemli rolleri vardır. Bu nedenle alkali gıdalardan zengin bir diyet yapmak çok önemlidir. Bizim taş devri diyeti de bir alkali diyet örneğidir. Bu arada içtiğimiz suyun niteliğinin (sertliği) de alkali diyeti bariz bir şekilde etkilediği unutulmamalıdır.

Alkali diyet uzmanlarından bazıları et, süt, balık, yumurta gibi asit üreten gıdaların çok az yenmesini ve hatta yenmemesini öneriyorlar ki biz buna karşıyız. Bu gıdalar tabii ki asit kaynağıdır ama rafine edilmedikçe önemli bir asit yükü oluşturmazlar.

Sudaki mineraller

Suyun içinde bulunan kalsiyum ve magnezyum dışındaki mineraller de çok önemlidir. Doğada ve insan vücudunda soy gazlar hariç 84 element bulunmaktadır. İnsan vücudunun bütün bunlara ihtiyacı vardır, çünkü bu elementlerin hiçbiri insan vücudunda üretilmemektedir. İşin kötü yanı bazı doğal mineralleri (selenyum, molibden, vanadyum, magnezyum, lityum, kobalt vb) alacağımız doğru dürüst bir kaynak yoktur. Bu minerallerin hemen tamamı kaliteli kaynak suları, maden suları ve kaya tuzlarında bulunuyorlar ve sağlığımız için çok önemlidir. Sadece bir örnek vermek istiyorum ABD'de Texas'ta lityumdan fakir suların içildiği bölgelerde cinayet, hırsızlık, soygunculuk, tecavüz ve intihar olgularının daha çok görüldüğü saptanmıştır.

Yazı www.beslenmebulteni.com adresinden alınmıştır.

AVRUPA ÜLKELERİNDE EKONOMİK KRİZ

Zehra ULUCAK

Avrupa'daki ekonomik kriz her geçen gün kötüleşmeye devam ediyor ve neticede tam bir ekonomik kâbusa dönüşeceğe benziyor.

Tüm Avrupa'da, ulusal hükümetlerin, tamamen sürdürülemez hale gelmiş birikmiş borçları var. Fakat ne zaman hükümet harcamalarını önemli ölçüde kısmaya kalkışsalar, bu ekonomik bir yavaşlamaya sonuçlanmaktadır. Bunun için Avrupa'daki politikacılar gerçekten iki kaya arasına sıkışmış durumdadır. Bu sürdürülemez borçların altından kalkamayacak haldeler ama eğer hükümet harcamalarını kesmeye devam ederlerse, bu onların ekonomilerini daha dibe çekecek ve halk içinde ayaklanmalara sebebiyet verecektir.

Yunanistan buna en iyi örnek. Yunanistan birkaç yıldır kemer sıkma politikasına devam ediyor ve tam gelişmiş ekonomik bunalımı yaşıyorlar. Bu ülkede isyanlar yaşam biçimi haline gelmiş ve ulusal bütçeleri hala dengeye yakın bir yerlerde değil. Euro bölgesindeki ülkelerin çoğu kemer sıkma uygulamasına henüz yeni başladı ve Euro kullanılmaya başladığından beri, Euro bölgesindeki işsizlik hala en yüksek seviyelerinde. Arka arkaya on ay boyunca yükselen işsizlik oranı şu an yüzde 10,8'lere kadar çıktı. Ne yazık ki bu daha da yükseleceğe benziyor.

Hatta Avrupa ekonomisindeki durgunluk, Avrupa'nın finansal sistemine daha fazla baskı uygulayacak. Amerikalıların çoğu bunun farkında değil belki ama Avrupa'nın bankacılık sistemi oldukça büyük ve neredeyse Amerika'daki bankacılık sisteminin dört katı. Ne zaman Avrupa'daki bankacılık sistemi çökerse (ki çökecek), bu dünya çapında yankılanacaktır. Sonraki büyük mali krizin merkez üssü Avrupa'da olacak ve bu kriz her geçen gün gittikçe yaklaşmakta. Aşağıda verilen, inanılması bile çığınca olan Avrupa'daki ekonomik kriz ile ilgili 27 istatistik:

Yunanistan:

Yunan ekonomisi 2011 yılında yüzde 6 oranında küçüldü ve beş yıldır da küçülmekte.

Yunanistan'da, 2010 yılındaki ortalama işsizlik oranı yüzde 12,5'ti. 2011 yılı boyunca ortalama işsizlik oranı yüzde 17,3'e yükselirken, şimdilerde ise Yunanistan'daki işsizlik oran 21,8'lere kadar çıkmış durumda. Yunanistan'daki genç nüfusun işsizlik ortalaması yüzde 50 civarında. Liman kenti olan Perama'daki işsizlik oranı ise yüzde 60'a yakın. Yunanistan, ekonomik kriz sırasında tüm perakende mağazalarının yüzde 20'sini kapatmak zorunda kaldı. Şimdilerde Yunanistan'ın borcunun, gayrisafi yurtiçi hasılasına (GSYİH) oranı yaklaşık yüzde 160. Yunanistan'da uygulanmakta olan tasarruf tedbirlerinin bazıları kesinlikle acımasızca. Mesela Yunanistan, memurlarının gelirini 2010'dan bu yana yüzde 40 oranında kesti. Tüm bu tasarruf tedbirlerine rağmen, Yunanistan'ın 2012 yılında da GSYİH'nin yüzde 7'sine eşit bütçe açığı vereceği tahmin ediliyor. Yunanistan yine de gelecek yıllarda, GSYİH'nin yüzde 800'üne eş değer, konsolide olmayan yükümlülüklerle karşı karşıya kalacaktır. Yunanistan'daki tüm yoksulluğun ortasında, birçok ciddi hastalık baş göstermekte.

İspanya:

Bugünlerde İspanya'daki işsizlik oranı yüzde 23,6'lara kadar yükseldi. İspanya'daki genç nüfusun işsizlik oranı şimdilerde yüzde 50 civarında. İspanya'daki tüm toksik kredilerin toplam değeri, İspanya'nın GSYİH'nin takriben yüzde 13'üne eş değer. İspanya'nın GSYİH'sı trilyon dolar. İspanya'nın en büyük üç bankasının varlıkları yaklaşık 2,7 trilyon dolar ve şimdi onların tümü batmanın eşiğinde.

2011 yılı içerisinde, İspanya'daki ev fiyatları yüzde 11,2 değer kaybetti. 2011 yılı içerisinde, İspanya'daki taksitli gayrimenkul satışları yüzde 32 oranında arttı. 2012 yılı içerisinde İspanya'daki hükümet borçlarının, GSYİH'ya oranı yüzde 11'den fazla artacak. Her şeyin ötesinde, İspanya son 70 yılın en kötü kuraklığı ile başa çıkmaya çalışıyor.

Portekiz:

Portekiz'deki işsizlik oranı yüzde 15'e çıktı. Portekiz'deki genç nüfusun işsizlik oranı şimdilerde yüzde 35 civarında. Portekiz'deki bankalar, Mart ayında Avrupa Merkez Bankası'ndan 56.3 milyon dolar borç aldılar. Portekiz ekonomisinin 2012 yılı içerisinde yüzde 5.7 oranında küçüleceği tahmin ediliyor. Portekiz'deki (hükümet, iş ve tüketici) bütün borçları eklediğimizde toplam borç, GSYİH'nın takriben yüzde 360'ına eşit.

İtalya:

İtalya'daki genç nüfusun işsizlik oranı, şimdiye kadar ki en yüksek seviyesine yükselip, yüzde 31.9'a ulaştı. İtalya'nın ulusal borcu; Yunanistan, İrlanda ve Portekiz'in toplam ulusal borcunun neredeyse 2.7 katı. Eğer İtalyan Hükümetinin 2012'de çevirmesi gereken vadesi gelen borcunu öngörülen bütçe açığına eklerseniz, İtalya'nın GSYİH'nın yaklaşık yüzde 23.1'ine denk geliyor. Euro Bölgesi'nin üçüncü büyük ekonomisi İtalya'nın kamu borç yükü, GSYİH'nın yüzde 120'sine ulaşmış durumda.

Peki Avrupa neden hala çökmedi?

Onların tüm hilelerini çıkarıp atan güçler...

Avrupa Merkez Bankası, Avrupa bankalarına devasa miktarda kredi sağlamaya başladı. Bu da iki şeyi başarmış oldu...

Böylece Avrupa bankalarını çökmekten kurtardı Avrupa bankaları bu parayı, faiz oranlarını aşağıda tutan hükümet tahvillerini satın almak için kullandı. Ne yazık ki, tüm bu oynanan oyunlar Avrupa Merkez Bankasını da savunmasız duruma düşürdü. Avrupa Merkez Bankası'nın bilançosu dokuz ay içerisinde 1 trilyon dolardan fazla genişledi. Avrupa Merkez Bankası'nın bilançosu, Almanya'nın tüm GSYİH'den daha büyük durumda. Daha fazla borca girerek borç krizini çözemezsiniz. Fakat Avrupa Merkez Bankası'nın tenekeyi birkaç ay daha yokuş aşağı yuvarlamak için daha fazla borç kullanımı mümkün olmuştur.

Şu an dünyanın en büyük sanayileşmiş ülkeleri 55 trilyon dolar borç batağında.

Ferda HEKİMCİ

Kızilderili Şefi ŞefSaetle 'den...

1854 yılında, topraklarını satmasını isteyen Amerikan Başkanı'na Kızilderili Şefi Seattle'ın yazdığı ve orijinali New York Metropolitan Müzesi'nde bulunan mektuptan alınmıştır.

"Hava Kızilderili için değerlidir. Çünkü her şey aynı nefesi paylaşır. Hayvanlar, ağaç, adam, hepsi aynı nefesi paylaşır Hava, sağladığı tüm yaşamla aynı ruhu taşır.

Dünya insana ait değildir. İnsan dünyanındır... Biliyoruz ki biz 'Bütün her şey bir aileyi bağlayan kan gibi birbirine bağlıdır...

"Çocuklarınıza bizim çocuklarımıza öğrettiğimizi öğretin. 'Dünya Annenizdir' Dünyaya ne olursa, dünyanın oğullarına da aynısı olur.

Eğer insanlar yere tükürürse kendi üzerlerine tükürürler. Bütün her şey bir aileyi bağlayan kan gibi birbirine bağlıdır. Dünyaya ne olursa dünyanın oğullarına da o olur. Yaşam ağını insan örmedi ki, insan o ağın içinde bir lif sadece.

insanoğlu yaşam ağına ne yaparsa (aslında) kendine yapar... 'Dalgalar gibi...'

Dünya Beyaz Adam 'ın düşmanıdır ve onu fethetti mi ilerlemeye devam eder. Beyaz Adam babalarının mezarlarını geride bırakır ve aldırılmaz. Çocuklardan dünyayı kaçıtır, aldırılmaz. Babalarının mezarları ve çocuklarının hakları unutulmuştur. Annesi (olan)dünyaya ve kardeşi göğşe, satın alınan, yağma edilen, koyunlara ya da parlak boncuklara değişilen birer malmış gibi davranır; iştahı dünyayı yiyip bitirecek ve geride sadece bir çöl bırakacaktır.

Bu son, bize bir sır... Çünkü son Bufalo katledildiğinde, vahşi atlar ehlileştirildiğinde, ormanın gizli köşeleri insan kokusuyla dolduğunda ve diri tepeler konuşan tellerle lekelendiğinde... Anlamamız mümkün değil ki; Çalılık nerede? Gitmiş! ... Ve Kıvrak taylara av hayvanlarına elveda demek nedir? (işte) Yaşamın sonu ve yaşamaya çalışmanın başlangıcı...

AĞIN'DAN ŞİİRLER

Memduh SOYLU

İlkbahar mevsimi güzel ilçemde
Çeşmelerden soğuk sular içem de
İşte böyle evimize göçem de
Bir huzura erişirdim böylece.

Umut dolu günlerimi yitirdim
Yaş kemale erdi, artık bitirdim
Nice baharlar ki zamanı yitirdim
Her şeyin sonuna geldim böylece.

Süreler uzadı, zaman karışık
Hoplar'ın başı da oldu alışıktır
Buradaki yıldızlar ayla barışık
Ağın'daki alem başka böylece.

Neler yazmadım ki şair yaşımda
Bir memleket sevgisi var başımda
Güzellikler el sürmedik taşımda
Duvarımı süslediler böylece.

Bir güre ışık olsam **Osman Dağı**'nda
Bir sevecen olsam **Mezat Bağı**'nda
Bir çeşmelik suyun olsam Ağın'da
Bunlar bana yeter gene böylece.

Hekamat'in bakar **Osman Başı**'na
Yankı vurur toprağına taşına
Daha nice yıl erer kaç yaşına
Hatıralar tamamlanır böylece.

Ağın havaları çalar yorulmaz
Halay başı kim olduğu sorulmaz
Coşkun kafa bir değişte durulmaz
Bir gelenek faslı biter böylece.

İçimde bir şeyler kaynaşır durur
Bu bir kibir değil ne de bir gurur
Şiir de yazmasam kalbim çok vurur
Bendeki sevişme budur böylece.

Ağın yollarında gezdim dolaştım
Hoşirik yoluna gittim ulaştım
Şimdiki haline üzüldüm şaştım
Oturdum ağladım kaldım böylece.

Ağlayıp gözyaşım silemedim ki
Şöyle bir gerçekten gülemedim ki
Kime bel bağlayam bilemedim ki
Senelerim heder oldu böylece.

HOYRATLAR

Yara benden, yara benden Yalvarın yara
benden Sinemde dağ-ı hicran Sağalmaz yara
benden

Kara gözler, kara gözler Karadır, kara gözler
Gemim deryada kaldı Yelkenim kara gözler

Sürme beni, sürme beni Çek gözen sürme
beni Eşikte kulun olam Kapından sürme beni

Yandı canım,yandı canım Tutuştu, yandı
canım Desem el beni kınar Demesem yandı
canım

Güne düştüm, güne düştüm Gölgeden güne
düştüm Felek evin yıkılsın Dediğin güne
düştüm

Günde ben, günde ben Gölgede sen, günde
ben Sen gülüf gölgesinde Ko ki yanam günde
ben

Kısa Kısa Haberler

* Beyelması (Hozakpur) Köyü'nden, Rahmetli Anagızbacı (Rahime)-Davut KORKMAZ'ın oğlu, Rahmetli Sadık Korkmaz'ın kardeşi, Rahmetli Güler Şener'in abisi, İsmail, Nail korkmaz, Müjgan Özmen'in babası, Edebiye Korkmaz'ın değerli eşi Süleyman KOKRMAZ 27.Kasım.2012 tarihinde Malatya'da geçirdiği kalp krizi sonucu vefat etmiştir. Cenazesi ertesi gün Beyelması (Hozakpur) Köyü'nde toprağa verilmiştir. Kendisine rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.

* Ağın Tataragaşı Mahallesinden S. Nuran-Ahmet GENÇOSMANOĞLU'nun oğulları Caner ile Çanakale Ezine ilçesi sakinlerinden Nazmiye - Süheyil SEVER ailesinin kızları Senem ile 2.Kasım.2012 tarihinde Çanakkele 286 Restaurata,10.Kasım.2012 tarihinde ise Ankara Gölbaşı Vali Galip Demirel Vilayet Evi Angora salonunda yapılan düğün töreni ile evlenmişlerdir. Genç çiftlere nice mutlu yıllar dileriz

* Derneğimiz Yönetim Kurulu Başkanı Ahmet Çetin ve eşi Selma Çetin'in kızı Gülbin ve damatları Tuğayhan Balbay çiftinin 11.Kasım.2012 tarihinde Amerika'da adını Kerem koydukları bir erkek torunları dünya'ya gelmiştir. Küçük Kerem BALBAY'a sağlıklar diler, Çetin ve Balbay Ailelerini yürekten kutlarız.

* Ağın Hacı Yusuf Mahallesinden, Konaklılar'ın Rahmetli Vasviye ile Ekrem İSPİR'in oğlu,Dr. Nevzat,Nedret ve rahmetli, Nebahat İspir'in kardeşi Fatmanur(Fatoş) Özdem'in dayısı , hoşsohbet ve tatlı dilli bir yapıya sahip olan dernek üyemiz Nihat İSPİR tedavi gördüğü Kayseri Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastahane'sinde 17.12.2012 tarihinde vefat etmiş, ertesi gün Ankara Karşıyaka mezarlığında toprağa verilmiştir. Kendisine rahmet ,ailesi ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

* Ağın Yeni Payam (Hastek) Köyünden Faruk Doğan, Fatma, Hanım kız, Emine,

Feride ve Gülnaz'ın babası 1925 doğumlu Mehmet DOĞAN, Ankara'da kızı Emine Yıldırım'ın yanında iken rahatsızlanıp, Ankara Hastahane'sine kaldırılmış, iki gün yoğun bakımda kaldıktan sonra 13.12.2012 tarihinde kalp yetmezli nedeniyle vefat etmiştir. Cenazesi Ağın'da toprağa verilmiştir. Merhuma tanrıdan rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.

*Beyelması (Hozakpur) Köyü'nden Şekirçece gilden, merhum Necibe - Ahmet Oğuz'un oğlu, merhum Nezahat Yıldırım, merhum Şakir Oğuz, Hatice Öztürk'ün kardeşi, merhum Gülümser ve Gülseren'nin babası, Fahriye Oğuz'un değerli eşi, uzun süredir diyaliz hastası olan, köyünü çok seven, köylüleri tarafından sevilen 1934 doğumlu Remzi OGUZ, 03.12.2012 tarihinde İstanbul'da vefat etmiş, Karacaahmet Mezarlığında toprağa verilmiştir. Merhuma Tanrıdan rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.

Hemşehrimiz ressam Prof. Zafer GENÇAYDIN Kızılay özveren sok. No:25/1 de 17 Aralık - 5 Ocak 2012 tarihleri arasında resim sergisi açmıştır. Derneğimiz adına dernek Başkanı Ahmet ÇETİN ve yönetim kurulu başkanımız Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR, Hemşehrimiz Altan İLTER ve eşi açılışa katılmışlardır.

YÜKSEK ÖĞRENİM ÖĞRENCİ BURSU İÇİN BAĞIŞ YAPAN HAYIRSEVER HEMŞERİLERİMİZ

- Ümran UYANIK
- Fatma ALPER
- Cengiz BİNYAZAR
- Gürol KORKMAZ
- Varol KORKMAZ
- Erol KORKMAZ
- Arif ÖZDİNÇ
- Baki BEŞE
- Sevgi GENÇAYDIN
- Nihal GENÇAYDIN
- Doğa KORKMAZ
- Güner OMAV
- Birol KORKMAZ
- Erkal GENÇAYDIN
- Seyhan TÜRKER
- Ahmet ÇETİN
- Cihat GÖKALP
- Ahmet GÖKALP
- Mehmet UĞUR
- Gülale ATEŞ
- M.Kamil ATEŞ
- Samettin AKBAŞ
- Ahmet DEMİRKÖL
- Ayşe GÜNDOĞDU
- Mustafa GÜZEL
- Hikmet ÖZTÜRK

Hemşerilerimize göstermiş oldukları ilgiden dolayı TEŞEKKÜR EDERİZ.

BURS İÇİN BAĞIŞ YAPABİLECEĞİNİZ HESAP NUMARALARI:

ZİRAAT BANKASI AĞIN ŞUBESİ
ZİRAAT BANKASI ANKARA YUKARI AYRANCI ŞUBESİ

HESAP NO: 39775168-5004
HESAP NO: 39775168-5005

EVLENENLER (KASIM - ARALIK 2012)

<u>MAHALLE- KÖY</u>	<u>ADI SOYADI</u>	<u>EVL. ADI SOYADI</u>	<u>EVL. YERİ</u>	<u>EVL. TARİHİ</u>
Demirçank Köyü	Özge ÖZDEMİR	Eren BIKMAZ	Kepez	31.10.2012
Yenipayam Köyü	Yıldız GÜNER	Mesut İPEK	Keban	02.11.2012
Kuzgeçe Mah.	Melih YURTCU	Özlem KÜÇÜK	Gülşehir	03.11.2012
Altınayva Köyü	Ümit Kemal AKTAŞ	Nurcan ÇAPAR	Güngören	04.11.2012
Pul Köyü	Hüseyin YILMAZ	Hatice TÜRKYÜCEL	Eyüp	04.11.2012
Yedibağ Köyü	Yeter KÖKSAL	Ali KARADEMİR	Sancaktepe	04.11.2012
Dibekli Köyü	Sengül AKARSU	Birol SUCUĞ	Fatih	06.11.2012
Balkayası Köyü	Gökhan ERDEM	Sevda İLHAN	Esenler	11.11.2012
Samançay Köyü	Zeki Özenç YÜCEL	Yeşim ÇAKI	Konak	11.11.2012
Saraycık Köyü	Güliden KELEŞTEMUR	Abdi GÖK	Kadirli	12.11.2012
Dibekli Köyü	Özkay YILDIZ	Tuğba ÖZDEMİR	Bakırköy	28.11.2012
Modanlı Köyü	Sena BUDAK	İzzet TEKELİ	Akyazı	03.12.2012
Yedibağ Köyü	Gülümser SEVİNÇ	Bülent KAYNAK	Derince	12.12.2012
Yedibağ Köyü	Derya ÖZCAN	Servet ANIK	Kadıköy	12.12.2012
Altınayva Köyü	Selda DEMİREL	Mert ÖRÜKLÜ	Esenler	12.12.2012
Aşağıyabanlı Köyü	İbrahim TOPALOĞLU	Eda TOKMAK	Malatya	12.12.2012
Aşağıyabanlı Köyü	Murat ÜÇER	Feriha ÖZÇELİK	Avcılar	15.12.2012
Akpınar Mah.	Deniz UZUNOĞLU	Ekrem GÜLSEVİNÇLER	Rize / Pazar	17.12.2012
Altınayva Köyü	Kürşat YILMAZ	İlknur TÜRKCAN	Malatya	17.12.2012
Balkayası Köyü	Ufuk ERGÜL	Emine BÖYÜKVURAL	Fatih	21.12.2012
Altınayva Köyü	Derya ÖZER	Serhat ÖZDEMİR	Fatih	23.12.2012
Akpınar Mah.	Savaş Şakir GÜZEL	Özlem KABLAN	Etmesgut	24.12.2012

DOĞUMLAR (KASIM - ARALIK 2012)

MAHALLE- KÖY	COCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞUM TARİHİ
Demirçarık Köyü	Örhan Kemal SELÇUK	Kaan	Fatih	17.10.2012
Pul Köyü	Elif Aybüke ÖZER	Alpaslan	Buca	17.10.2012
Dibekli Köyü	Melek Duru YÜCE	Erkan	Zeytinburnu	23.10.2012
Bahadırlar Köyü	Kaan KILIÇ	Ramazan	Yenimahalle	31.10.2012
Akpınar Mah.	Ela TAŞER	Ahmet	Şehitkamil	03.11.2012
Balcılar Mah.	Ela AYDEMİR	Nihat	Gaziosmanpaşa	13.11.2012
Pul Köyü	Reyyan BOSTANCI	Nadir	Gaziosmanpaşa	14.11.2012
Akpınar Mah.	Ahmed Mirza ÖZER	Selçuk	Elazığ	16.11.2012
Bahadırlar Köyü	Gizem Buğçe ÖZER	Günay Faruk	Yenimahalle	16.11.2012
Müd. Hüs. Ef. Mah.	İkra Münire AKTAŞ	Sinan	Elazığ	18.11.2012
Altınayva Köyü	Elif ÖZEL	Lokman	Kadıköy	19.11.2012
Pul Köyü	Eylül Seher TAŞOĞLU	Yılmaz	Altındağ	19.11.2012
Yenipayam Köyü	Eren ÇUKACI	Yusuf Cahit	Malatya	19.11.2012
Balkayası Köyü	Buğlem ERGÜL	Kubilay	Küçükçekmece	29.11.2012
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Asya TONA	Serhat	Seyhan	30.11.2012
Uzungil Mah.	Zehra Betül ŞEN	Mehmet	Yıldırım	30.11.2012
Öğrendik Köyü	Buğra KARADAYI	Mehmet Hakan	Malatya	03.12.2012
Altınayva Köyü	Ayşe Aybüke ERDOĞAN	Yılmaz	Muğla	06.12.2012
Akpınar Mah.	İlkin Ela ÖZDİL	Mehmet Eray	Çankaya	06.12.2012
Şenpınar Mah.	Çınar YILDIZ	Ali Ekber	Ataşehir	12.12.2012
Saraycık Köyü	M. Ömer HALICIOĞLU	Fuat	Esenler	12.12.2012
Pul Köyü	Beyzanur KARAKAŞ	Ufuk	Kartal	12.12.2012
Altınayva Köyü	Ahmet Rüzgar YILMAZ	Kürşat	Malatya	12.12.2012
Yenipayam Köyü	Cüneyt GÜNER	Murat	Balçova	13.12.2012
Uzungil Mah.	Çınar KARNAK	İbrahim	Avcılar	13.12.2012
Kuzgeçe Mah.	Can KARAGÖZ	İlker	Çankaya	17.12.2012
Uzungil Mah.	Tuğrul NİKSARLI	Muhittin	Malatya	22.12.2012

ÖLÜMLER (KASIM - ARALIK 2012)

MAHALLE -KÖY	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Öğrendik Köyü	Hüsamettin ÖZER	06.03.1927	Ağın	20.10.2012
Demirçarık Köyü	Berkay ÇELİK	21.07.1996	Pendik	24.10.2012
Dibekli Köyü	Hanife YILDIRIM	01.07.1925	Bakırköy	05.11.2012
Modanlı Köyü	İhsan BUDAK	01.07.1930	Malatya	17.11.2012
Altınayva Köyü	Eyüp AYSUNDU	16.06.1984	Sarıyer	20.11.2012
Dibekli Köyü	Adıgüzel GÜNDÜZ	28.02.1929	Kadıköy	20.11.2012
Pul Köyü	Ayşe ORHAN	01.06.1927	Yenimahalle	23.11.2012
Uzungil Mah.	Hatice NİKSARLI	05.12.1931	Elazığ	27.11.2012
Beyelması Köyü	Süleyman KORKMAZ	05.07.1927	Malatya	27.11.2012
Pul Köyü	Hanife SEYHUN	15.01.1965	Beşiktaş	30.11.2012
Beyelması Köyü	Hamza Remzi OĞUZ	01.07.1934	Kadıköy	03.12.2012
Balcılar Mah.	Nadire ÖZDEM	11.09.1922	Malatya	09.12.2012
Yenipayam Köyü	Mehmet DOĞAN	01.04.1925	Altındağ	13.12.2012
Beyelması Köyü	İbrahim ASLAN	21.09.1972	Fatsa	16.12.2012
Hacıyusuf Mah.	Halil Nihat İSPİR	16.09.1935	Melikgazi	17.12.2012

23. SAYFADAKİ BİLMECİLERİN YANITLARI

1- KARPUZ, 2- KAPLUMBAĞA, 3- YATAK, 4- GÜNEŞ VE AY, 5- DUDAKLAR, 6- CENAZE 7-UYKU, 8-GÖLGE, 9- ÇARIK, 10-YUMURTA, 11-LİMON, 12- GÖZ, 13- BALARILARI, 14- DİŞLER, 15- SÜPÜRGE, 16- TEHNE (Bulaşık Bezi), 17- ÇALAR SAAT, 18- KÂĞIT, 19- KEKLİK, 20- SEL, 21- AY, 22- TÜFEK, 23- UYKU, 24- YAĞ, 25- PAMUK, 26- KULAK

Köprü ve Yol çalışmaları sürüyor...

